

Pout' trvalých jáhnů 2024

...aneb jáhenství je šancí pro farnosti

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

5/2024 / ročník XXXIV / 39 Kč

5 Musíte vědět, jak kámen dýchá

13 Sub specie aeternitatis ... a s láskou!

9 Pout' trvalých jáhnů

16 Templetonova cena

Klášter Betlémských mnišek na Monts Voiron's ve Francii

Vás srdečně zve na

+ ČESKOU BRIGÁDU

Pro koho:

Pro všechny muže a ženy, kteří by rádi strávili týden ve Francouzských Alpách, pěti dny společné práce a dvěma dny výletů po okolí.
S možností duchovního programu
Ubytování a strava zajištěny

O jakou práci se jedná:

Jde o pomoc s vyklizením staré budovy kláštera, která se poté bude rekonstruovat na poutnický dům

Možnosti příjezdu: celý srpen nebo
mezi 8.– 18.7.2024

Přihlašování do konce května

Příjezd:

Po vlastní ose – autem, vlakem, autobusem nebo letecky do Ženevy, z Ženevy vlakem do Bons en Chablain (eventuelně je možné i vyzvednutí v Ženevě)

Všechny Vaše dotazy a přihlášení můžete psát (i česky) na: alcyon6@wanadoo.fr

Více o nás:

english.bethleem.org/monasteres/montsvoiron's.php

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Vědět jak kámen dýchá
rodina Vorlových
- 9 **téma: trvalé jáhenství**
Pouť trvalých jáhnů
- 13 **vzpomínky**
na Mons. Josefa Sochu
Sub specie aeternitatis
... a s láskou!
- 16 **osobnosti církve**
Templetonova cena
pastorace
- 20 „Navrátit Boha světu
a svět Bohu“
- 22 Ve stopách Ježíšových
- 23 Diecézní setkání dětí
- 24 Vyprávěli, co viděli na cestě...
- 25 **seriál**
Podobenství
o boháči a Lazarovi
- 28 **Papežská misijní díla**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Ondřej Štulc
Tisk: Tiskárna Garamon s.r.o.,
Hradec Králové.

Cena: 39 Kč.
Roční předplatné: 429 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Zkoušky víry v životě Panny Marie

Mariina cesta ke zralé víře

Jestliže Ježíš Kristus byl pokoušen, pak jistě i Panna Maria byla ve své víře mnohokrát zkoušena. Nešlo ovšem o to, že by Bůh nevěděl, co v Marii je, a potřeboval experimentovat s jejím životem. Zkoušky spočívaly v tom, že se Boží matka dostávala do situací, které jí umožnily osvědčit skutečnou víru a věrnost Bohu i svému slibu – ať se mi stane podle tvého slova. Přitom když řekla své ano, zdaleka nemohla vědět, co ji čeká.

V této úvaze volně vycházím z knihy Tadeusze Dajczera Rozjímání o víře, která mně osobně dala mnoho krásných myšlenek k rozjímání. Autor zde také píše: „*Víra nejasnosti neodstraňuje, právě naopak, předpokládá je. V tom je skryt její smysl... Panna Maria byla podrobována zkouškám víry, často mimořádně těžkým.*“

Od Zvěstování po Kalvárii

Už po rozhovoru s andělem je vyzkoušen vztah Josefa k Marii. Maria nic nevysvětluje a důvěruje v Boží pomoc, která přišla na poslední chvíli skrze Josefův sen.

I narození Ježíše v Betlémě bylo velkou zkouškou. Přece každá matka chce co nejlepší prostředí pro své dítě a zde zbyl chlév... Když andělé přinášejí Boží poselství lidem, jdou k pastýřům, a ne k Marii, aby byla ujištěna, že vše je v pořádku, že je Bůh s ní... A ona to přijímá.

Při Herodově pronásledování mohly přijít myšlenky – proč Bože, proč tolik nevinných životů?

A s dvanáctiletým Ježíšem? On jí nic jasně nevysvětlí, jako by mu přestávala rozumět, ale i to přijímá.

Když Ježíš působí veřejně, dokáže matce říci – ženo nepřišla má hodina... nebo – kdo je má matka a kdo jsou moji příbuzní? Ježíš je tvrdý, ale jak dodává Tadeusz Dajczer: „*Pro Marii bylo toto strohé zacházení projevem nejvyšší důvěry jejího syna k ní. Věděla, že Kristus s ní počítá a neočekávala, že jí bude vzdávat nějaké zvláštní počty. Maria nikdy Ježíšovi nepřekážela v jeho apoštolském poslání a projevovala tak svou největší nezištnou lásku k Ježíšovi.*“

A co naše kříže?

A když stála pod křížem, nemohla všemu rozumět, ale trpěla bez zášti, bez výčitek, bez zhroucení – stojí, přijímá a nepřestává věřit až do nedělního velikonočního rána...

Zkusme toto vše spojit s našimi kříži, pochybnostmi a zkouškami. Když přijdou, nejsou vlastně také projevem Boží důvěry k nám? Jako by Pán říkal – já ti věřím, že ty vydržíš, že na tom všem dozraješ k zralosti víry, ty na tom vyrosteš. A nemusí to být jen tím, že něco těžkého dopouští, může to být i tím, že prostě mlčí.

Jako Maria naplno

Panna Maria neříká mnoho slov, ale hodně přemýšlí, hledá, ptá se a přijímá.... A není polovičatá jako Pilát, který to chce hrát na obě strany. Jednou řekla ano, žije toto ano, ať to stojí, co to stojí, a tím je Bohu stále bližší. To je i naše cesta. Vůbec to není jednoduchá cesta, ale dává smysl a naplnění. A to stojí za to. Na Mariině životě vidíme, že zkoušky nejsou trestem, ale jsou cestou k Bohu a mohou být požehnáním...

Všem čtenářům ze srdce žehná

Musíte mít cit, vědět jak kámen dýchá

V katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové jsou uloženy ostatky sv. Jana Pavla II. v relikviáři, jehož dominantní součástí je kámen, a to ne ledajaký. A nejen o něm jsme si povídali u rodiny **Vorlových**, která se po generace zabývá profesí **uměleckého kamenictví**.

„Náš rod pochází od hradu Žebrák“, začal své vypravování František Vorel a pokračoval: Moje babička kdysi vedla mého otce do učení. Přijeli do Prahy, vešli do jednoho dvora, kde kluci učni stavěli kamna. To se mému otci nelíbilo, tak šli dál. Na Žižkově byla firma Franz – kamenictví. Tam už se otci líbilo. Dohodli se s tamním mistrem, tomu oboru se tenkrát říkalo kamenná galanterie. Vyráběli se tehdy kalamáře, popelníky, sportovní plakety, mísy. Tam se tedy můj otec vyučil.

Nakonec ke kamenné galanterii přitáhnul v Karlových Varech žijícího svého bratra Josefa, který sice byl klasický kameník, ale protože po vystěhování Němců zanikly ve Varech kamenické práce, začal můj strýc Josef dělat třeba sportovní plakety z onyxu, který se už tenkrát vozil často z Maroka. Onyx je vlastně jen obchodní označení. Všechno je to uhličitán vápenatý, dobře zpracovatelný kámen.

Podle čeho se volí vhodný kámen pro vaši práci?

Musí snést opracování. Třeba mramor je považován laiky za podřadný kámen. Ale stačí si zajet do Itálie. Tam jsou nádherné druhy. A samozřejmě příčně drahé. Někteří prodávají jen v blocích, ale s velkým blokem bychom si my neporadili, navíc cena by byla jistě několik milionů. Nehledě na to, že ve finále musí mít výrobek

cenu, na kterou bude zákazník reagovat. My totiž děláme věci zbytného charakteru. Tedy takové, které si člověk koupí až v případě, kdy mu na to zbývají peníze, když má pokryto své základní živobytí. Pak si třeba udělá radost a koupí si něco do svého domu či bytu.

Musíte jezdit za zákazníky vy nebo si oni najdou cestu k vám sem do vaší provozovny?

Občas i někdo k nám přijede. My jezdíme za lidmi, převážně na řemeslné trhy a další akce. Synové Jakub a František naloží svá auta zbožím, přibalí stánek

Občas se v řezu kamene objeví překvapení

a jedou. Na místě čtyři hodiny vše vybalují a zůstávají na trzích třeba od pátku do neděle, kdy večer vše zabalí a vyrazí domů. A v pondělí jdou opět tady do výroby. A tak je to od Velikonoc až téměř do Vánoc. Po nich přijde období, na které si musíme vydělat během roku.

Vraťme se ale ještě na počátek, k vašemu otci, který vše začal.

Můj otec se do kamenické výroby pustil v Žebráku. Přišli však k moci komunisté a ti rozhodli, že otcova živnost není žádoucí, že si případně tuto výrobu pokryjí jinými možnostmi. A otci nařídili nastoupit do příbramských uranových dolů nebo do cementárny v Králově Dvoře. Otec se však znal s nějakým panem Říhou, ředitelem Stavoslužeb ve Vrchlabí, kterému se otec svěril a on ho vzal okamžitě do pracovního poměru. Zřídili mu dílnu a táta začal zpracovávat krkonošský mramor a vyrábět z něho turistické suvenýry – různá těžitka, chaloupky s teploměrem a další výrobky, kterým se dnes říká kýče. Tehdy však byla doba jiná. Postupně však přizvali ke spolupráci výtvarníky a začali vyrábět lepší věci.

Toto vše si už pamatujete osobně?

Ano. Mezitím jsem vyrostl a vrátil se z vojny. My čtyři bratři jsme vlastně vyrostli na hromadě kamení. V té době se otec už domlouval s komunálem ve Vysokých

● Rodinná galerie výrobků nabízí k prodeji skvosty

● Relikviář s ostatky sv. Jana Pavla II., v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové

● Kalich ze svatovítské katedrály

Tatrách, kde byl velký odbyt našeho zboží. Oni tenkrát usilovali o to, aby se u nich přímo začaly suvenýry vyrábět. Táta tedy přešel k nim a já jsem převzal s mojí manželkou Marií jeho dílnu a práci v Krkonoších. Pak jsme všichni přešli pod výrobní družstvo Maják v Jablonci nad Nisou. Později se otec s matkou přestěhoval do Hradce Králové, kde pokračoval ve výrobě pro Maják. Ještě v penzi občas něco vyrobil třeba do Prahy. My jsme si s manželkou koupili náš dnešní domek, měli jsme už malé děti. Po převratu v roce 1989 jsme se osamostatnili.

„Vy jste se ale vyučil sklářem, proč ne hned kameníkem?“

Umělecký kamenický obor neexistoval. Komunisti měli uměleckou kamenickou výrobu spojenou s buržoazií, což již byl podle nich přežitek. A i dnes, když řekneme, že jsme kameníci, všem vytane na mysli výroba náhrobků. Takže ukážeme naši práci a lidé se diví. Náš obor se tedy jmenuje kamenná galanterie. Než přišli komunisti, takto se to jmenovalo. Naši kluci se na SOU v Lipnici nad Sázavou vyučili také kameníky, ale zase celé tři roky sekali obrubníky...

„Takže tato umělecká profese se musí předat v rodině.“

Ano, v rodině. Jediný podobný umělecký obor, který dnes je, tak je brusičství drahých kamenů.

„Má to své výhody, když provozujete svoji profesi doma, nebo spíše nevýhody?“

Neumím si představit, že bych musel chodit někam do práce na osm hodin denně. Já se seberu v neděli po obědě, jdu do dílny, protože mám nějaký nápad v hlavě. A kluci zrovna tak. Dáte tomu víc jak osm hodin denně. Je to takové volné, protože řeknu, že dneska rostou houby, jdu na houby. Jasně, že pak si to musím nadělat.

„Odkud přichází inspirace pro tu práci, pro ty tvary?“

Všechno sami. To víte, že k nám přišli mnozí, abychom dělali podle jejich potřeb a návrhů. Tito ale musí také vědět, jak se s tím kamenem dá pracovat, jak kámen „dýchá“. A to oni nevědí. Třeba karlovarský vřídlovec. Spojili jsme se s Dominikou Bártovou z Karlových Varů, ta ho ukázala v Praze na vysoké škole bytovým designérům. A jeden z ročníků dostal vřídlovec jako zadání. Věnovali se tomu, vymýšleli z něho výrobky. Jak ale byli všichni překvapení, když jsme

přijeli a vše s nimi konzultovali. Když návrhář sedí v kanceláři, vymyslí cokoliv. Najednou museli ze svých nápadů trochu ustupovat, protože zjistili, že karlovarský vřídlovec je kámen, který je vrstvený a ostré hrany udrží málokde. Nakonec vznikly výrobky, které byly prezentovány na Design bloku v Praze. Tam se to zalíbilo karlovarskému magistrátu, který následně v Dubaji při propagaci lázeňství v Čechách zahrnul naše výrobky z vřídlovce do prezentace Karlovarského kraje. Takže nakonec jsme měli naši práci až v Dubaji.

„Stalo se vám už, že jste pracovali dlouho na nějaké exkluzivní věci a v konečné fázi vám dílo třeba prasklo?“

Mockrát. To si nepřejte slyšet, co tady lítá za slova.

„Dá se to nějak zachránit?“

Zbývá použití na drobné výrobky, třeba náušnice. To se zkrátka může stát.

„Předpokládám, že výběr kamene je zásadní věcí.“

Kameny jsou každopádně prasklé, protože v lomech se těží komorovým střílením. Když se kámen nehodí na velkou věc,

❖ Tři generace kameníků Vorlových

uděláme z něho menší. Po revoluci z Itálie přišla chemie pro kameníky – různé zpevňovače a lepidla. Když si nařežeme kámen, zpevňovačem ho natřeme, kámen ho do sebe jakoby nasaje a zalepí všechny spáry v něm, takže pak zvoní jak zdravý.

❗ Má jiný zvuk než předtím?

Normálně vám to chraští jako starý hrnec, s chemií zvoní nádherně jako kov.

V Itálii mají ke kameni úplně jiný, citlivý přístup. Lomy jsou tam hlídány, nesmí se v nich kámen odstřelovat, všechno je vyřezané, bloky jsou pak obrovské a pevné. Kdyby se u nás za komunismu těžilo jinak, tak tady máme kvalitní mramory. Jenže my už máme dnes ty hory střelbou strašně poničené. Máme možná lepší mramory než Itálie, ale u nás se z toho bezohledně mele makadam do silnic. Stejně tak ve Strážném, tam je mramor přímo sochařský, ale těžil se pro vápenku v Kunčicích, kde se z něho dělalo vápno.

❗ Vzbudíte se někdy v noci s nápadem?

Ano, protože ve dne nemá člověk na to myšlenky, ale v noci si mozek začne lebečit...

❗ Co je nejdůležitější vlastnost kameníka?

Toho galantníhoho? Naučit se kámen číst, aby se nám rozloupnul, jak potřebujeme. Jde o cit.

❗ Během svého života jste udělal spoustu výrobků. Na co jste pyšný?

Na kluky. A víte proč? Protože zůstali u řemesla, sami dobrovolně. Já třeba teď ke stáří dělám kamenné interzie – obrazy. Když mi to pochválí i odborníci a kupují lidé do zahraničí, to potěší moc.

❖ Karlovarský vřídlovec, již vysvobozený z vodovodního potrubí

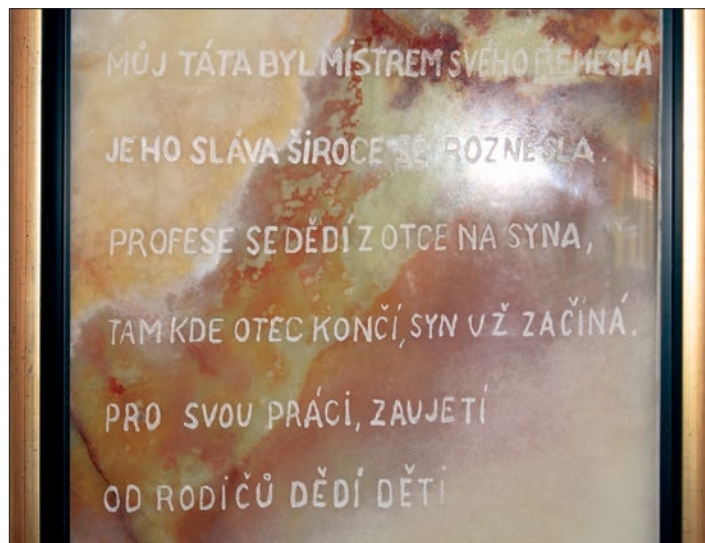
❗ Kam až se dostaly vaše výrobky ve světě?

Evropa, Amerika, Japonsko.

❗ Změnila se doba i co se týká poptávky zákazníků?

Doba se překloupila, dnes je naštěstí už klientela, co si může dovolit koupit dražší věci, a také se vrátila aristokracie. Máte zakázky třeba i z těchto kruhů. Například mají jídelní servis a něco jim v něm chybí, tak to chtějí dodělat. Když se to dá realizovat, zakázku vezmeme. Někdy to je hodně těžké, ale zkusíme to, i když nezaručujeme dopředu, že se to podaří. Podle předlohy z Itálie jsme dělali intarzovaný stůl. Krásná práce. V nějaké kapli ve Vatikánu si nafotil zákazník podlahu a chtěl ji ve 120 centimetrech průměru přenést. Nebo zákazník koupil kdesi na burze intarzovanou pokladnici vyrobenou kdysi pro císaře Františka Josefa. Byly tam vypadlé kameny. Nádherná práce právě z karlovarského vřídlovce, který má však hodně odstínů, a ještě aby v něm byly ty žilky, jako tam v původních. Všechno jsme sehnali a dali to dohromady, nádherné to bylo.

❗ Někdy se také říká, centimetr žádná míra...

(Motto Františka Vorla

(Kamenná intarzie – vykládání kamene kamenem vyžaduje naprostou preciznost

Tak tady to jsou setiny. Třeba právě na intarziích. Nebo na kamenné šachovnici.

77 Jak se dostanete na tuhle přesnost?

Musíme se na ni dostat. I nepravidelný tvar musíme zasadit úplně přesně. Lízne na brusce, zkoušíme, lízneme znovu, a tak stále dokola. Kámen stále v ruce.

77 Kamenický život. Co vám dal?

Jsem šťastný, že jsem řemeslo po tátovi přebral. Když umřel, v duchu jsem mu slíbil: táto, naše řemeslo ani se mnou neodejde. Tak dnes jsou zde naši synové. A potom? Bůh suď. Vnuky mám, ale znáte dnešní děti. Naše práce je zkrátka nelehká práce...

77 Vaše řemeslo z vás udělalo umělce.

Já to nerad slyším, umělec. Dneska je kdekdo umělec. Tak jaký umělec, maximálně dobrý řemeslník.

77 Zkoušel jste i práci se dřevem?

Dřevo a kámen jsou dva přírodní materiály. Dají se skloubit. Jednou jsem udělal z vyzrálého dřeva lampičku a kámen na lepidlo natvrdo do toho dřeva. Seděli jsme takhle večer doma a nejednou rána. I po 50 letech to dřevo stále pracovalo, v tom teple se tak roztahovalo, že

kámen v sobě přetřhlo. Jaká síla tedy ve dřevě je...

77 Máte takovou tu řemeslnickou deformaci, že jdete třeba někde v lese, v přírodě a koukáte po kamenech a seberete ho, když by se mohl hodit?

To víte, že jo. Kámen vedle cest může být dovezený Bůh ví odkud. Já říkám, než do kamene kopneš, tak se na něj podívej.

77 Nesmíme zapomenout na ten karlovarský vřídlovec a na relikviář, který jste z něho udělali pro ostatky sv. Jana Pavla II.

Dostali jsme se k tomu přes mistra zlatníka Pavla Šrytra. Úplně první zakázka od něho byla výroba reminiscence kalichu svatého Vojtěcha do svatovítské katedrály v Praze. A jednou si u nás všimnul toho potrubí a dostal nápad. Byl v té době oslovený hradeckým Biskupstvím, aby vytvořil relikviář pro pár kapek krve papeže Jana Pavla II. A jeho napadlo, že by to bylo zajímavé zakomponovat právě do toho karlovarského vřídlovce. Přijel s nákresem, který jsme trochu upravili, abychom byli schopni velikost a vše další dodržet. To byla velmi zajímavá spolupráce. Pan zlatník má krásné nápady. Nebyl jsem u toho, když se relikviář instaloval a byl představen veřejnosti, viděl jsem ho v katedrále později.

77 Karlovarský vřídlovec je zřejmě jedinečný na světě.

Ano. Vzniknul tak, že ve vodovodních rourách, kterými v Karlových Varech proudí ta známá léčivá voda, se z této vody během dlouhého času usazovaly na stěnách trubek minerální látky až do takové vrstvy, že už průměr trubky byl tak zmenšený, že nevyhovoval požadavkům na průtok vody. A tak město začalo potrubí vyměňovat. A skvost byl na světě. No a naše rodina to vše odkoupila, aby se to nedostalo za hranice.

Tenkrát to bylo mnoho peněz a moji ženu jsem musel opravdu přesvědčovat o smyslu mého záměru vše přivést k nám.

77 Kde si mohou lidé koupit vaše výrobky? Udělejte si teď trochu reklamu.

V Karlových Varech a na řemeslných jarmarcích. Termíny těchto akcí a další výrobky je možno vidět na stránkách www.kamenny-design.cz. Ale zveme všechny i k nám do naší vzorkové prodejny s našimi různými výrobky, ať již to jsou šperky, užitékové předměty, dárkové věci nebo třeba i hodiny či kamenná šachovnice i s figurkami.

Ale teď už pojďte do dílny, ať máte představu, jak to u nás chodí...

Pavel J. Sršeň

Aspiranti trvalého jáhenství

Pout' trvalých jáhnů

V řeholním domě Schönstattských sester Mariiných v Rokoli se 6. dubna sešli se svým diecézním biskupem Janem Vokálem trvalí jáhnové a také ti, kteří jsou ve formaci k trvalému jáhenství.

Prožili tak všichni spolu Pout' trvalých jáhnů. Podle P. Prokopa Brože, který má formaci trvalých jáhnů v diecézi na starosti, je statut trvalého jáhenství pro farnosti šancí, aby se z nich stala opravdová živá společenství. Jak řekl také generální vikář Mons. Jan Paseka, jáhenství je možná nyní velká příležitost pro církev, protože nemusíme znovu a znovu hledat kněze, kteří budou pak na farách žít jako samotáři.

Převážná část mé služby v církvi mi skutečně přináší radost, smutné chvíle jsou zase zkouškou

77 Jak se změnil můj pohled na jáhenskou službu?

Roky jáhenské služby utekly jako voda. Z mé osobní zkušenosti mohu říct, že služba trvalého jáhna je velmi rozmanitá, zajímavá a děkuji Bohu, že mohu tuto službu vykonávat. Za ty roky jsem měl mnoho krásných setkání, a to zejména v rámci přípravy na křest s dětmi a rodiči nebo v rámci rozloučení s rodinami pozůstalých. Zatím jsem ještě neměl žádnou svatbu, ale to určitě časem též přijde. Jako velmi silné a zároveň obohacující bych zmínil doprovázení a návštěvy nemocných. Jen v domově seniorů na Bezděkově pravidelně dvakrát do měsíce navštěvujeme dvacet nemocných a společně s nimi slavíme eucharistii nebo bohoslužbu slova. Farníci si pomalu navykli, že ve farnosti už není pouze kněz, ale je tu

pro ně i jáhen. Možná i vzhledem k tomu, že bývám na faře i v týdnu, jelikož vykonávám na poloviční úvazek i funkci pastoračního asistenta, tak o krásná setkání napříč generacemi není nouze. Od dětí, přes dospívající až po seniory, mnohdy to jsou zajímavé velmi hluboké rozhovory. Osobně po těchto zkušenostech si myslím, že v každé farnosti by měl být jáhen a v té naší českořebovské by se užívali i dva. Jáhenská služba v žádném případě nenahrazuje službu kněžskou, ale mohu říct, že ji doplňuje nebo ještě lépe obohacuje. Tuto zkušenost jsem osobně zakusil jak s o. Milošem Kolovratníkem, tak i s o. Adamem Grabiecem. Navzájem si ve službě a s vedením chodu farnosti vypomáháme a jsme si jeden druhému oporou a přítelem, a to jak ve službě, tak i mimo službu.

>>> pokračování na další straně

Biskup Jan Vokál si služby trvalých jáhnů váží

>>> pokračování z předchozí strany

77 Co mi služba přináší?

Jáhenská služba mi především přináší radost. Je to radost, kterou jsem já osobně obdržel, když jsem v roce 2008 poznal Boha a konvertoval. Tehdy jsem prožíval velmi těžké existenciální chvíle a farnost Česká Třebová, o. Miloš a farníci se stali mou druhou rodinou, kde jsem začal zakoušet radost a pokoj. Nyní je ta radost o mnoho intenzivnější. Služba mi přinesla, jak zmiňuji výše, mnoho krásných setkání s lidmi, ale též s živým Bohem. Mohu si více uvědomovat to, že všichni jsme Boží děti a každý z nás prožívá radost, ale mnohdy i bolest, ale do této bolesti můžeme pozvat Krista, který uzdravuje, rozradostňuje a vnáší do našich životů nové světlo naděje, radosti a lásky. Je radost pokřtít dítě, doprovázet rodinu, dát i jim zakusit a poznat toho, který je skutečná Láska, přivádět lidi k Ježíši. Je radostí držet za ruku pána, kterému zbývá pár měsíců života a požádá vás před smrtí o křest a pár dní před smrtí vám na otázku „*Jak se cítíte?*“ odpoví „*Tělo už nevládne, ale na duši se cítím, jak znovu zrozen ...*“ a drží vás přitom za ruku a směje se na vás. To vše přináší služba. Nebo když se k vám lidé vracejí a sdílejí své radosti, které se jim díky setkání dostalo.

Též mi velmi přináší radost, že mě v této službě podporuje i manželka Maruška, která mi je oporou nejen v manželství, ale i ve službě. Společně nám přináší radost adorace a chvály, které jsme v třebovickém kostele každou neděli zavedli. Nikdy v kostele nejsme sami, někdy přijdou dva lidi, někdy čtyři a bylo nás i deset. Je radostí slyšet, že vám kněz i lidé řeknou, že jsou rádi za vaši službu ve farnosti. Převážná část mé služby v církvi mi skutečně přináší radost, i když jsou

někdy situace, že jsem z některých věcí smutný, ale beru to jako takovou životní zkoušku, že nás Bůh učí rozlišovat dobro od zla a konec konců, jak se říká: „*To je život*“.

77 Co se snažím přinést lidem?

Svou službou se snažím lidem předávat především radostnou zvěst a přivádět lidi k živému Bohu, který je láska. Při každé přípravě na křest chci, aby ten, kdo bude křtěn, ale i rodina více pochopila, o jak velký Boží dar se jedná. Při návštěvách nemocných jsem služebníkem, který jim přináší k lůžku Pána a zároveň jsem připraven jim naslouchat, obejmout je, pomodlit se s nimi a požehnat jim. Služba je to rozmanitá, jednou jsem při návštěvě nemocné babičky zprovozňoval šicí stroj. Důležité je nemocnému naslouchat a v případě potřeby pomoci, jednou mě jeden děda po četbě z Písma a přijetí eucharistie požádal o namazání a masírování nohou, i to je službou jáhna. Mnohokrát jsem byl požádán i od zaměstnanců domova, abych jim požehnal nebo je vyslechl v rámci duchovního rozhovoru.

Při vykonávání jáhenského poslání je nutné mít vždy na paměti, že jsme služebníci a že vše dobré co se děje, vždy koná Bůh a nás si pouze používá jako nástroj. Při žehnání různých předmětů, křížů, vína, domů se snažím, aby to nebyl pouze úkon (pouhé požehnání – vyslovení formule), ale vždy přečtu i úryvek z Božího slova a v krátké promluvě uvádím přítomné účastníky do Boží přítomnosti, aby měli možnost hlouběji zakusit, že ve všem, co žijeme, je s námi Bůh jako ten, který nám ustavičně žehná a přeje pokoj a dobro. Vždy jde o zprostředkování Boží milosti, ať už při setkáních (na faře, při zahajování adventu, duchovní obnově apod.), návštěvách nemocných, pohřbech, slavení liturgie nebo pobožnostech. Na požádání

„Možná je dnes čas na to, aby byly úkoly ve farnostech rozdané, a tato spolupráce, aby vytvářela nové tkanivo, ze které vzejde opravdu živá farnost. Mimochodem, zatímco kněží ve farnostech se mění, tak jáhni zůstávají a jsou jakýmiśi nositeli příběhu farnosti“, myslí si P. Prokop Brož, podle něhož není vyloučené, aby se v budoucnu stal trvalý jáhen správcem farnosti. „Ale nyní zažíváme model, kdy by měl jáhen s knězem vytvořit dobrý tým. Pro život rodiny je také dobré, aby si jáhen uchoval profesi, ve které dobře funguje. Samozřejmě, že pokud by byl jáhen již natolik etablovaný, může nabídnout i další svoje síly a možnosti. A toto vše souvisí s kvalitní přípravou na jáhenskou službu. Rozhraní mezi rodinou a farností je pro hledání

povolání mladého člověka klíčové. Pro mladého člověka se může stát otec-jáhen vzorem a celá tato záležitost by následně mohla přinést další plody v podobě duchovních dalších povolání“, dodává k asimilaci trvalých jáhnů do farností P. Prokop Brož.

Jáhni vnášeji do služby i ženský pohled

Pouti se se svými manželi zúčastnily také ženy, podle Prokopa Brože jsou velmi důležitou inspirací pro pojmání jáhenství. „A nejen jáhenství, dokonce zpětně i pro pojmání celého kněžství. Nehen, že manželka musí dát svému muži písemný souhlas k jáhenské službě, ale ona díky své roli v manželství a rodině

vnáší do jáhenské služby další rozměr, ženský element. Příklad. Před lety, kdy byla v naší diecézi také možnost se připravovat na trvalé jáhenství, nedovolila manželka svému muži, aby nastoupil přípravu. Dnes se již dotýčný manžel připravuje. A proč mu to tehdy nedovolila? Zcela intuitivně řekla, že nejdříve se musí konsolidovat jejich rodina a teprve potom bude moci celá rodina být manželovi nápomocna v jeho jáhenské službě. Naprosto uvážlivý přístup. Není totiž možné, aby manžel a otec od rodiny do jáhenství utíkal. Manželky jáhnů nesmí mít pocit, že jim někdo nebo něco bere jejich manžela a otce jejich dětí“, podal svědectví z praxe P. Prokop Brož.

Pavel J. Sršeň)

kněží se snažím, dle dispozic a možností rodiny, v případě nemoci, vypomáhat v rámci bohoslužeb slova, a to ve vlastní farnosti, farnostech vikariátu i mimo hranice vikariátů.

Těž jako jáhen neodmítám výpomoc při katechezi dětí nebo v rámci kurzů „Alfa“ a seminářů „Života v duchu“, kde jsem měl přednášky. Například 23. dubna jsem měl přednášku v domově seniorů na téma „Služba druhým a péče o své zdraví“. V České Třebové jednou měsíčně slavíme bohoslužbu s neslyšícími, kde pak společně s knězem modrují různá témata jako např. Advent, svátost smíření, liturgie apod. Svou službou se snažím lidem vracet to, co jsem od Boha a farnosti obdržel. Možná by bylo dobré zeptat se samotných farníků, co jim jáhenská služba přináší a čím je obdarovává. Samotného by mě to zajímalo.

Dušan Stolarik, farnost Česká Třebová)

(Během své rokolské pouti přijali aspiranti službu lektorátu

Snažím se zaujmout děti

Po několikaleté zkušenosti života podle spirituality sekulárního institutu *Servi della Sofferenza* (Služebníci utrpení) jsem se na základě závazků plynoucích z věčných příslibů v této duchovní rodině intenzivněji zapojoval do života své farnosti. Především skrze službu akolyty, pravidelným setkáváním manželských párů a intenzivním (týdenním) setkáváním nad Písmem se skupinou mužů. Po určité době mne opakovaně napadala myšlenka spojená se službou trvalého jáhenství a po odsouhlasení tohoto záměru duchovní autoritou a mou manželkou (i přes určité obavy z budoucnosti) jsem se přihlásil k bakalářskému studiu náboženské výchovy na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové. Po jejím dokončení už mé kroky vedly na Biskupství královéhradecké, kde mne otec biskup přijal do aspirantury trvalého jáhenství. Nyní, během formace, mě velice naplňuje setkávání se staršími dětmi naší farnosti. Zatímco se rodiče mohou setkat u kávy se svými přáteli a sousedy v rámci nedělní kavárny, probíhá souběžně katecheze pro tyto děti. Je to pro mne důležitá zkušenost, při které si člověk jasně uvědomuje Ježíšova slova „Beze mně nemůžete činit nic.“ Zaujmout děti v dnešní digitalizované době, kdy se na nás ze všech stran hrne velké množství informací, je skutečně dobrodružství. Vyžaduje to určitý čas, který člověk musí velkodušně nabídnout Bohu a druhým lidem na úkor svého pohodlí, ale který je mnohonásobně odměněn vnitřní radostí a vědomím smysluplnosti života. Tak to nějak asi bude, věřím, i se službou trvalého jáhenství.

Jiří Doleček, farnost Horní Sloupnice)

Pomoc lidem bez domova

Středisko Atrium Oblastní charity Kutná Hora, které se nachází v Sedlci nedaleko vlakového nádraží, pomáhá lidem bez domova od roku 2003. Poskytuje pomoc lidem bez přístřeší, sociálně vyloučeným, ohroženým rizikovým způsobem života nebo etnickým menšinám v rámci 4 sociálních služeb.

Noclehárnu s kapacitou 12 lůžek pro muže a nově 3 lůžek pro ženy, která skýtá bezpečný prostor pro přenocování. Nízkoprahové denní centrum zajišťuje základní životní potřeby (stravu, hygienu, ošacení) a poradenství. V terénních programech vyhledáváme lidi bez domova ve městě a okolí. Sociální rehabilitace je motivuje k návratu do běžného života. Ve všech službách pracuje 11 zaměstnanců s více než 160 klienty.

Iglou v akci

Pan Adam celý život pracoval, měl bydlení a občas zdravotní problémy. Mohl si v klidu užívat důchodu, ale během roku přišel o bydlení, střídal ubytovny, zhoršil se mu zdravotní stav a skončil na ulici.

V 67 letech člověk na ulici nepatří. Kam se seniorem v tomto věku? Do noclehárny na palandu? Jako krátkodobé řešení ano, ale takový člověk má jiné potřeby než mladší klienti. Pan Adam stále chodil po noclehárně, rušil ostatní, nahlas si povídal a nebylo s ním snadné soužití. Noclehárna není pobytové zařízení pro seniory a duševně nemocné.

Je prosinec, venku mrzne a pan Adam se stěhuje do iglou vedle noclehárny. Neúčastní se vánočního setkání pro lidi bez domova, chce být sám. Jeho psychický stav se horší. Ve dne bloumá po ulicích, nedbá o sebe a zdravotně se propadá níž a níž. Pomoc pracovníků nepřijímá, je konfliktní, opakovaně to řeší městská policie domluvou. Je to nedůstojné, potřebuje lékařskou péči a sám

◀ Vánoční setkání pro lidi bez domova ve Středisku Atrium

o ni nakonec žádá. Pracovníci mu nabídnou léčbu ve zdravotnickém zařízení. Pan Adam souhlasí a stává se zázrak. Je volné místo v léčebně a během hodiny se vydáváme na cestu.

Po půl roce se jedeme za panem Adamem podívat. Nejedeme do léčebny, nemocnice, ubytovny, noclehárny, ani do iglou. Přijeli jsme do krásně zařízeného domova se zvláštním režimem a povídali si s panem Adamem u kávy na terase. Nyní si opravdu může užívat důchodu, žít v pohodě, být zaléčený a v době vycházek se toulat po lesích a adie iglou.

Slávka Kunášková, vedoucí Střediska Atrium)
Oblastní charity Kutná Hora

Oblastní charita Kutná Hora

◀ Prezentace iglou na benefici Jarní rovnodennost v Sedlci

◀ Iglou pro lidi bez přístřeší v akci

Sub specie aeternitatis ... a s láskou!

Bylo to počátkem 90. let, v době plné nadějí a euforie. Tehdy jsme se setkali poprvé. Pracovník diecézní kurie, budoucí dlouholetý generální vikář, a rozhlasová redaktorka, začínající v oboru církevní publicistika. **Josef Socha** tehdy ještě nebyl ani monsignore, ani papežský prelát. Od roku 1985, kdy přišel do Hradce Králové, pracoval jako archivář a později ordinariátní sekretář.

Brzy jsme se sblížili, pracovně i lidsky, byli jsme z jednoho kraje. On z Předhradí u Skutče, na tamní hrad Rychmburk chodíval jako chlapec za slovenskými sestrami vincentkami. Já rodem po přeslici z 15 km vzdáleného Včelákova. Kraj, „*kde Vysočina nabírá dech a pole skládají slib chudoby*“, řečeno s Františkem Halasem, zůstal v srdci Mons. Sochy po celý život. Místu, kde se narodil, se říká Podkopčí. K rodnému domku vede mostek, z něhož, jak vzpomínal, jako malý několikrát spadl do řeky. Před vchodem je v dřevěném špaluku zaražená kovová babka, na které si tatínek, vesnický švec, naklepal kosu. Uměl to prý jako málokdo.

Prožili jsme toho spolu za tři desetiletí tolik, že těžko vybrat pár vzpomínek. Tak jen namátkou. První nikoliv zpravodajský, ale obsáhlý publicistický rozhovor. Ještě dnes se červenám, když se mi vybaví naivní otázky, které jsem mu kladla. Moji neznalost terénu, na který jsem vstupovala, přešel s jeho typickou velkorysostí. Jednou jsme spolu dokonce byli u soudu. Obžalovaný, už netuším z čeho, byl kněz. Byla z toho aféra, které se Mons. Socha rozhodl postavit čelem. Dohodli jsme se, že nebudeme nic tajit, ale otevřeně a pravdivě, dnes by se řeklo transparentně, budeme o soudním líčení informovat. To byla škola života.

Slovo na neděli ... ranní promluvy, které Český rozhlas Hradec Králové vysílal od

počátku 90. let. Mezi prvními autory byl náhodský vikář Norbert Josef Zeman. Když onemocněl, ujal se jeho role Mons. Socha, v té době už generální vikář. Přicházel přesně v domluvený čas, pečlivě připravený, každé slovo promyšlené. V redakci i v rozhlasové technice byl přijímán s úctou a láskou, s každým se pozdravil, pro každého měl milé slovo.

Mimochodem, díky jeho dlouholeté sekretářce Aničce Hrkové jsou jeho rozhlasové promluvy zachované a ještě dnes, s odstupem let, je radost je číst. Víím, že Mons. Socha pomýšlel na knížku, která by z jeho textů mohla vzniknout. Kdoví, určitě by stála za úvahu.

Když jsem koncem roku 2014 odcházela po bezmála 40 letech z Českého rozhlasu Hradec Králové, bylo už rozhodnuto, že rubrika Slovo na neděli skončí. Mons. Socha své poslední vystoupení u mikrofonu, jak jsem posléze zjistila, nadepsal „*Poslední rozhlasová promluva v tomto roce, ale i vůbec*“. Vysílala se na zlatou neděli v roce 2014.

Když se člověk zaposlouchá do dialogu mezi andělem Gabrielem a Pannou Marií, může poznat, že tento rozhovor je rozhovorem nebe se zemí a člověka s Bohem. Je v něm přítomna odpověď na všechno, co tvoří lidský život. Andělův pozdrav Marii „*Buď zdráva milosti plná, Pán s tebou*“ přináší pokoj, dobro, radost,

něco nového a neslýchaného. „*Počneš a porodíš Syna a dáš mu jméno Ježíš. ... Bude veliký a bude nazván Syn Nejvyššího a jeho království nebude mít konce.*“

Jak přijala Maria tuto Boží výzvu? Nebyla schopna proniknout její tajemství. Člověk nemůže dokonale poznat a pochopit Boží plány. Nemáme ve svém uvažování tolik možností, abychom všemu rozuměli tak, jako jiným věcem, které jsou z tohoto světa. Důležité vykročení k pochopení tohoto pozvání bylo Mariino „*Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova*“. V Mariině *Fiat* – staň se – se pootevřely dveře věčnosti a začala komunikace mezi člověkem a Bohem na úrovni odpovídající potřebám světa i člověka. Bůh tento dialog začíná oslovením „*Neboj se*“.

Požehnaný čas, tak bych charakterizovala dobu, kdy jsme s Mons. Josefem Sochou a naším věrným spolupracovníkem, rozhlasovým mistrem zvuku Josefem Zikmundem, začali podnikat výpravy na nejrůznější místa v diecézi. Je pěkně rozsáhlá, leží na území pěti krajů. S velkým posluchačským ohlasem se setkal cyklus pořadů o poutních místech.

Vítězná – Kocléřov ... jedno z poutních míst na Trutnovsku, kam kdysi mířila početná procesí. Sestupujeme po majestátním schodišti od kostela Navštívení Panny Marie ke studánce, která dala poutnímu

◀ Mons. Josef Socha s redaktorkou Evou Zálešákovou ve studiu ČRo

◀ Prožili toho spolu mnoho

místu v nádherném místě pod Zvičinou název. Borový les voní, nad hlavami nám zpívají ptáci a někde v dálce štěká pes. Civilizace se zdá být na hony vzdálená. „Naber-te si,“ vyzývá mě děkan Jan Czekala. Nakloním se nad studánku. Cítím chlad čisté, průzračné vody, otřu si skráně. „Oči, hlav-ně oči ... a jedna Zdrávas, Maria v duši.“ Neuvěřitelné kouzlo má mariánské poutní místo kousek od Koclěrova, jeho atmosfé-ra a genius loci. „Hlavně tam nespádněte,“ vrací nás do reality Mons. Socha.

Homole ... kamenné schodiště z roku 1767, které vede ke kostelu Panny Marie Bolestné, je středoevropským unikátem. Podle Josefa Sochy člověk odedávna toužil intenzivně prožívat blízkost Boží. Proto ná-vrší jako přirozená dominanta. „Zároveň ale, při pohledu dolů do kraje, nás poutní místa učí dívat se na krásu světa i svoje životy sub specie aeternitatis, pod zorným úhlem věčnosti. Poutníci stoupali vzhůru ke kostelu, modlili se a zpívali. „Kdo zpívá, dvakrát se modlí,“ uzavřel naši cestu k Pan-ně Marii Bolestné Mons. Socha.

Želiv ... „místo mnoha tajemství, spojené nejen s Božím, ale i světem lidí,“ vysvětluje magickou moc Údolí štěstí Josef Socha. Každé poutní místo má v sobě zvláštní harmonii. Harmonii kosmu, harmonii mezi Bohem a člověkem a zároveň také člověka a Pána Boha. Má v sobě i tajemství lidské bolesti, což je tady obzvláště sil-né. Želivský klášter se stal nedobrovolným domovem řady internovaných kněží a ře-holníků, kteří tady prožívali svou nucenou

přítomnost, ale jeden z nich, arcibiskup Karel Otčenášek mě učil „moc se neďivej zpátky, moc nevzpomínej, vnímej přítom-nost, hleď dopředu“. Tady se protínají dě-jiny. Minulost, přítomnost i budoucnost.

Aby se zachovala místa, jako je Želiv, je velmi důležité pro naši přítomnost. Želiv-ský klášter žil i v době, kdy tady byl jenom farní kostel. Žil přítomností pana opata Tajovského v nedalekém Havlíčkově Bro-dě, kde statečně nesl tíhu svého opatství. Opatem byl zvolen v lednu roku 1948, ve svých 36 letech byl úplně nejmladším premonstrátským opatem. Mimo službu klášteru, ve vězení a posléze v nuceném pracovním nasazení, žil déle než mezi svými spolubratry. V tom byla jeho du-chovní síla, která je tady pořád přítomná a tomuto místu dává duchovní náboj. Stejně je tady stále přítomno těch 464 kněží a řeholníků, kteří tady byli inter-nováni, někteří tady zemřeli, i jejich od-kaz hovoří velmi silnou řečí. Byl to právě Bohumil Vít Tajovský, kdo začal od roku 1993 vtiskovat želivskému klášteru jeho současnou podobu.

Naše návštěva má nečekaný bonus. Teh-dejší opat Jáchym Jaroslav Šimek přizval k natáčení zpěvačku Nađu Urbánkovou, která v té době našla v Želivě útočiště. Když se pod klenbou klášterního kostela Narození Panny Marie, přestavěného do barokní podoby Janem Blažejem San-tinim-Aichelem, nese a cappella píseň „Závidím“ s textem Jiřího Grossmanna, mám pocit až nadpozemský.

Sv. Anna u Pohledu ... a zase studánka. „Ze studánky voda teče, ať čas běží rych-le nebo se jen vleče. Z hlubin země vzhůru prýští, zachovej ji i na léta příští,“ lze si přečíst u svatoanenského pramene. „Pane preláte, ochutnejte, já vám natočím,“ na-bádám Mons. Josefa Sochu. Voda vždycky osvěží, ty tradice se udržují lidovou zbož-ností a upřímnou touhou vstoupit do vel-kého tajemství života. Je to také o síle víry. Takže já samozřejmě všechny ty události беру velmi vážně, protože naši předkové nebyli hlupáci. Když budovali na takových místech studánky a pramenné kapličky, dělali to s plnou odpovědností své křes-tánské víry. Byla v tom jejich láska k Pánu Bohu i láska k druhým lidem.

Bystré u Poličky, poutní místo Panny Marie Karmelské ... „bysterský kostel sv. Jana Křtitele je skvost,“ konstatuje Mon. Josef Socha. „Každý chrám má svůj ge-nius loci, ale tady je to zcela mimořádné. Až hmatatelné.“ Tamní kostel znají ne-jen poutníci, ale také filmoví diváci, kteří už 55 let obdivují film Vojtěcha Jasného „Všichni dobří rodáci“. Když vejdemo do-vnitř, bezděčně pohlédnu nahoru na kůr, zda tam za barokním nástrojem nese-dí Vlastimil Brodský jako varhaník Očenáš. Tytéž varhany jsou tam dodnes, jenom před lety prošly generální opravou.

Tradice poutí je v Bystrém velmi stará. Lidé na ně v minulosti chodívali v tisí-cích. Svědčí o tom vyšlapaná, původní opuková dlažba kostela. „Pout' je také slavnost rodiny,“ dodává Mons. Socha.

„Rodiny v širším slova smyslu. Celé rody, sourozenci, tetičky a strýcové se sjíždějí nejen na dobrý oběd. Pohovoří, prožijí vědomí sounáležitosti, pocit bezpečí domova, kde člověk vyrůstal. Do té rodinné atmosféry patří i kostel. V něm začínal život člověka, život s Bohem ve svatém křtu. Potom sňatky, a nakonec i ty méně radostné chvíle, kterými je odchod z tohoto světa.“

Koclířov ... místo na česko-moravském pomezí, kde se dějí až neuvěřitelné věci. „Je to projev životnosti Církve,“ přitaká Mons. Josef Socha. Patří to k normálu, nebereme to jako něco mimořádného. Je to poutní místo s moderním rozměrem. Každé poutní místo, tedy i Koclířov, je pozvání. Pozvání člověka k zamyšlení, k hlubší reflexi svého života. Abychom si uvědomili, že nejsme v tomto světě jako tuláci, jako trosečníci, ale jako poutníci, kteří vědí, že odněkud přicházejí a někam jdou. A že to odněkud není nějaký chaos, ale Boží stvořitelská moc a někam je milá otcovská náruč, která na nás čeká.

Hemže ... s úctou postojíme u hrobu charismatického politika, od jehož smrti nás dělí už čtvrt století. Náhrobek z pískovcového bloku s pestrou mozaikou vidlicového kříže je dílem malíře Petra Štěpána, choceňského rodáka a dávného přítele. Prostý nápis, až se tají dech. Josef Lux ... 1956 – 1999. Jak ten čas letí.

„Vzpomínám živě na dobu, kdy byl už vážně nemocný,“ neubrání se dojetí Mons. Josef Socha. *„Několikrát přišel na biskupství, než odjel do USA, kde se chtěl léčit a kde, bohužel, zemřel. Vzpomínám, s jakou vážností přijímal svůj úděl. My jsme v tom viděli znamení, že i svět politiky potřebuje své oběti.“* Josef Lux položil na oltář politiky svůj život, a to byl také poslední pozdrav jeho víry. Protože věděl, že smrt je překročením ze života do života. *„Věčné odpočínutí, dej mu Pane, a světlo věčné ať mu svítí u Tvých svatých navěky, vždyť jsi dobrotivý.“*

Když jsme prošli a projedli poutní místa v diecézi, přišel Mons. Socha s nápadem podívat se za zdi klášterů. Jediný mužský v diecézi, premonstrátský v Želivě, má zcela mimořádnou tradici, Hoješín

je spojený s odkazem sestry Elišky Pretschnerové. Ve Dvoře Králové nad Labem je to o budoucnosti řeholních komunit a jejich poslání v současné společnosti.

Švýcarsko ... mimořádná kapitola. Více než dvacet roků, léto, co léto, mířil Josef Socha do Švýcarska. Jeho cílem byl Curych. Jeho druhým domovem fara kostela sv. Petra a Pavla. Roky mně sliboval, že až bude čas, bude mi o svých švýcarských dovolených vyprávět. Dočkala jsem se v létě 2017.

„Rozdílu v prožívání víry jsem si všiml už při prvních návštěvách. Když tady projde farář nebo řeholní sestra v hábitu, lidé se smějí, pokřikují. Tam se setkáte s velkou vážností a úctou, a to i u lidí nevěřících.“

Ve Švýcarsku mají dvojí náboženský směr – katolickou církev a protestanskou. Oni říkají reformierte kirche, a je to půl na půl. Když jsem přijel poprvé, měl jsem bohoslužbu o půl páté odpoledne v sobotu. Říkal jsem si, tam bude tak 20 lidí. Přistojil jsem se v sakristii, vzal papíry a už zazvonilo a šli jsme k oltáři. Já myslel, že mi ta příprava vypadne z ruky! Čekal jsem dvacítku lidí a ono jich tam bylo 400, možná 500. Nepřišli na mě, podívat se na českého pana faráře. Takhle chodí pořád. Farností v Curychu je 16 nebo 17. Možná i víc, ještě nějaké řeholní komunity. „Můj“ kostel je nejvíce navštěvovaný, v neděli tam bývalo šest i víc bohoslužeb. Když jsem to počítal, byly na všech až 2 tisíce lidí. Samozřejmě bylo pro mě překvapením, když jsem viděl plný kostel. Když 500 lidí začne zpívat, a tam zpívají všichni, tak je to úžasná zkušenost. Ale všechno staří lidé, žádné děti. Říkal jsem si, jestli sem přijedu za pět, za deset let, tak tady už nikdo nebude. Ale to je ten malý švýcarský zázrak, že tak jak to bylo před těmi 22 lety, tak je to z devadesátí procent stejné i dnes. Všichni ti staří už většinou zemřeli, ale jsou tam nové tváře, a zase staří. Pro ně je náboženství něco, čemu se člověk nesměje.

Dovolím si také jednu hodně osobní vzpomínku. Začátek léta 2017 ... morderovala jsem oslavu 25. výročí vzniku

Oblastní charity Hradec Králové. O přestávce jsme si s Mons. Sochou povídali a já se ho zeptala, zda by pokřtil moji neteřinku Sárku. „Velmi rád,“ odpověděl tenkrát bez sebemenšího zaváhání. Když si dnes prohlížím fotografie z pardubického arciděkanského chrámu sv. Bartoloměje, kde se křest konal, nemůžu se ubránit dojetí. A znovu slyším slova kardinála Tomáše Špidlíka, která tehdy Mons. Socha citoval: *„Křest je začátek našeho života v Kristu, ale současně předzvěst jeho vítězného konce ve vzkříšení z mrtvých. Začátek a konec jsou však motivy, které se proplétají po dobu celého života. I když náš život vypadá úspěšně, objevují se v něm malé i větší pády. Každý z nich nás přitiskne k zemi, ochromí síly a chuť k životu. Ale křesťan, který žije z křestního tajemství, dostává vždy sílu znovu povstávat, znovu začínat. I kdyby byl před Bohem mrtev, hned zase může ožít.“* Mimochodem, mezi starým knězem a malou holčičkou vzniklo tenkrát zvláště pouto. Roky jsem mu pak posílala její fotografie, aby viděl, jak jeho protégé roste.

Šli jsme spolu jednou cestou déle než tři desetiletí. Naposledy jsme se setkali u rozhovoru, který uzavíral bezmála dvouletý cyklus, věnovaný životu řeholních komunit v královéhradecké diecézi. Vedle živých společenství jsme v něm připomněli i ty, které zanechaly výraznou stopu v minulosti ... benediktiny, jezuity, redemptoristy. Zajímal nás ovšem především život současný. Mons. Josef Socha, biskupský delegát pro duchovní péči o řeholníky a řeholnice v královéhradecké diecézi, do záhlaví rozhovoru vepsal *„Stokrát víc a po smrti život věčný“* (Mt 19,29).

Byl časný podzim loňského roku. Mons. Josef Socha už nebyl zcela zdravý, ale připraven byl, jako vždy, vzorně. Když jsem vypnula diktafon, trval na tom, že mě vyprovodí až před biskupskou rezidenci. Šel k sestřám de Notre Dame na oběd. Jeho poslední slova vzbuzovala naději a optimismus. *„Až budete zase něco potřebovat, zavolejte.“* Zavolám, pane preláte. Až přijde čas, určitě zavolám!

Templetonova cena

Prestižní cenu uděluje od roku 1972 stejnojmenná nadace žijícím osobnostem, které svým dílem prohlubují vnímání duchovního světa. Jako první Čech se stal 44. laureátem Templetonovy ceny katolický kněz, filozof a sociolog **Tomáš Halík**. 14. května tomu bude už deset let. Podlomila se vám kolena? ... zeptala jsem se tenkrát.

Když ta zpráva přišla, a já ji ještě určitou dobu musel držet v tajnosti, tak jsem se s tím vyrovnával. Myslím, že mě to paradoxně učinilo pokornějším. Když si člověk uvědomí, že se náhle dostal do takové společnosti, tak si opravdu připadá nepatrný. Na druhé straně to chápu jako závazek, spojený s velkou odpovědností. Stal jsem se skutečně mezinárodně známým. Uvědomil jsem si, že můj hlas bude slyšet v zemích mnoha kontinentů a že bude třeba mluvit tak, abych oslovil lidi různých kultur. Okamžitě s tím byly spojeny další povinnosti, přednášky, cestování, takže chvíli po vyhlášení jsem začal závidět lidem, kteří mohou strávit víkend v rozkvetlé zahradce (úsměv) a já musím sedět u počítače. Samozřejmě je to něco, co potěší. Nejen jako vyznamenání pro mě, ale pro naši zem a pro naši kulturu.

První nositelkou ocenění, které bývá označováno jako „Nobelova cena za náboženství“, se stala Matka Tereza. Jeho zakladatele, britského obchodníka, v USA narozeného Johna Templetona (1912–2008), povýšila v roce 1987 královna Alžběta II. za filantropickou činnost do šlechtického stavu.

Sir John Templeton vycházel z toho, že Nobelova cena je vynikající iniciativa, ale že je v něčem jednostranná, že především je dáвана za výkony v oblasti přírodních věd, také literaturu a mír, ale že je tam jedna oblast, která není dostatečně doceněná, a to je duchovní oblast v nejširším slova smyslu – tam patří filozofie, spiritualita, náboženství. On byl přesvědčen, že

Templetonova cena

právě spirituálně-morální oblast je stejně důležitá jako věda a technika. A kdyby se na tyto věci zapomínalo, že by naše civilizace byla velmi jednostranná a vlastně nebezpečná. Takže vytvořil jakousi „doplňující“ Nobelovu cenu, také se jí říká Nobelova cena v oblasti spirituality, je to jakási mladší varianta té ceny a v jistém slova smyslu určitá konkurence, protože také peněžní částka, která je s ní spojená, je každý rok vyšší, než je za Nobelovu cenu. Tím také chtěl ukázat závažnost této oblasti.

Její laureáti jsou osobnosti, které ovlivnily morálně-intelektuální scénu našeho světa v posledních více než 50 letech. Nominace je hodně složitá, předpokládá několik významných nominátorů především z akademické oblasti. Potom, když jsou návrhy shromážděny, předávají se mezinárodní komisi devíti osobností z různých vědních oborů, světónázorových koutů, kontinentů. Těch devět lidí

se, jenom pro zajímavost, nesmí mezi sebou domluvit.

Kdyby tam mohli být všichni ti, kteří vás ovlivnili, inspirovali, motivovali, kteří byli vašimi mentory, kdo by vás tam doprovodil?

Je zajímavé, že oznámení Templetonovy ceny připadlo na 10. výročí smrti jednoho z kněží, který mně vlastně otevřel cestu do katolické církve. To byl týnský farář P. Jiří Reinsberg. Já jsem se zrovna chystal na mši k výročí jeho úmrtí, když zazvonil telefon a John Templeton Jr. mně oznámil, že mně ta cena byla přiřčena. A vyhlášení zase bylo na výročí smrti profesora Jana Patočky, jednoho z nejvýznamnějších českých filozofů 20. století a jednoho z mých nejvýznamnějších učitelů. Ovlivnili mě také P. Josef Zvěřina, Mons. Oto Mádr, kněží, kteří strávili své nejlepší roky v těžkých komunistických žalářích. Já jsem je také na tiskové konferenci, když bylo na britské akademii oznámeno jméno kandidáta, v tom proslovu připomenul. S tím, že to chápu jako poctu pro lidi, bez nichž bych nebyl tím, kým jsem, přičemž oni sami měli velmi limitované možnosti psát a publikovat.

A Karel Čapek, moje životní téma! Připomněl jsem myšlenku, že civilizace musí být nejen úzce technickou, ale musí mít také svou humanistickou a duchovní oblast. Proto jsem vzpomněl Krakatit, příběh člověka, který si uvědomuje dopad svého vynálezu. „Chtěl jsi dělat příliš veliké věci, a budeš dělat věci malé. Aby to dalo hodně užítku. A aby to taky svítilo,

a hrálo. Proto jsem proslov končil tím, že se chci v dalším životě věnovat věcem, které jsou třeba malé, ale v tom našem světě by měly svítit a hrát.

77 Kdo to posoudí? Které věci jsou velké a které jsou malé?

To posoudí Pán Bůh.

77 Studijní cesty, přednášková turné, profesor Tomáš Halík pobýval na všech kontinentech včetně Antarktidy, přednášel v Oxfordu, Cambridge, Harvardu ... získal řadu významných mezinárodních ocenění – Cenu kardinála Königa, Romana Guardiniho, čestný titul Člověk smíření. Jakkoliv se říká, že doma není nikdo prorokem, získal i Zlatou medaili sv. Vojtěcha. Jak se s tím vším žije?

Samozřejmě si říkám, co tomu řekne sv. Petr od brány nebeské, až tam přijdu obtížen metály. Jestli neřekne, už dostal svoji odměnu, za všechno byl odměněn a vyznamenán, tak teď šupky do očiště. Démon pýchy obchází všude a já jsem rád, že se mi těch poct dostalo až na stará kolena, kdy už je člověk trochu nad tím. Už ví, že to nejsou ty nejdůležitější věci. Kdybych to dostal před 30 lety, tak by mně to možná stouplo do hlavy. Naštěstí jsem v životě dostal tolikrát pár facek, tolikrát jsem musel čelit nejrůznějším projevům zloby a závisti. To není jenom potlesk vestoje vašich příznivců, zvedne se i bahno lidí, kteří vám závidí a které to vede ke zlobě a opravdu šeredným výpadům a pomlouvám. S tím se musí počítat, ono to má vždycky dvě stránky.

77 Býval jste vnímán jako enfant terrible. Dítě, které všechny uvádí do rozpaků svou upřímnou prostověrností, a působí tak ve společnosti drobné skandály. Nebo rozhněvaný mladý muž. S přibývajícimi uznáními, oceněními a poctami máte tendenci stylizovat se do muže vyrovnaného a rozváženého?

Když už mluvíme takhle intimně. V době, kdy přišlo oznámení o Templetonově ceně, oznámil mně můj lékař, že ho cosi

znepokojilo na mých laboratorních výsledcích. Říkal jsem si: no hrome, naposled zamávám a pak odejdu ze scény. Naštěstí se zjistilo, že jsem zdravý. Myslím ale, že bylo docela užitečné si uvědomit, že nikdo nevíme, kdy je ten den a hodina, kdy budeme muset odejít ze scény a ty pocty si rozhodně s sebou nevezmeme. To, co si tam snad vezmeme, a co bude oceněno před porotou Božího soudu, je stav našeho srdce. Jakým způsobem jsme i v těchto zkouškách zůstali pokorní a normální. Moudrý rabín řekl: můžeš si myslet, že jsi dobrý, je to pravda. Neznamená to ale, že jsi lepší než ti druzí. Nevidíš do jejich srdcí, nevidíš podmínky, ve kterých vyrůstali, co se do jejich života vložilo. Já si myslím, že to je strašně důležité. Nesudte.

77 Máte pocit, že sklízíte nebo na sklizeň je ještě času dost?

O svých 50. narozeninách jsem si řekl: květy opadaly, musí přijít plody. Začal jsem psát a ty knihy jsou dnes přeloženy do více než dvaceti jazyků světa. Templetonova cena mně otevřela dveře k dalším překladům, ano, přišel čas sklizně. Já bych ale nechtěl strávit zbytek svého života tím, že budu dostávat ceny a pronášet slavnostní řeči. Chci ještě něco pořádného udělat, něco pořádného napsat, takže doufám, že se naučím říkat ještě více ne. Když jsem se dožil 60 let (prof. Halík je ročník 1948), říkal jsem si: teď musím pracovat za dva třicátníky. A tak jsem si taky počínal. Člověk ale musí pokorně uznat, že léta se vrší, a tak se musí naučit říkat ne.

77 Jsem ráda, že jste zmínil publikační činnost. Vaše knihy čtou nejen knihomilové, ale také lidé, kteří s vámi nesouhlasí nebo se vám snaží porozumět.

To je myslím důležité. Já také nečtu jenom knihy, ve kterých nacházím potvrzení toho, co už si myslím. Snažím se číst i knihy jiných názorů, jiných kultur a hledat, jestli mohou rozšířit můj úhel pohledu. Optika každého z nás je omezená a díky literatuře vlastně participujeme na zkušenosti druhých kultur, druhých lidí. To je důležité, abychom to, co je nám

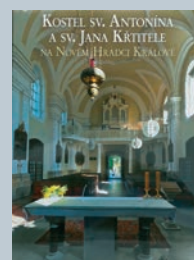
(Knižní tipy

Nakladatelství Garamon

Wonkova 432, 500 02 Hradec Králové
t. 495 217 101, www.garamon.cz/knihy
e-mail: garamon@garamon.cz

Jiří Němeček

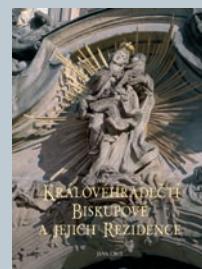
Kostel sv. Antonína a sv. Jana Křtitele na Novém Hradci Králové

Výpravná barevná kniha velkého formátu, věnovaná dvěma významným novohradeckým kostelům, popisuje jejich historii v souvislosti s dějinami města a jejich stavebně historický vývoj. Velké množství barevných vyobrazení dokumentuje architekturu kostelů, interiér i výzdobu. *Vázaná, 152 str., 299 Kč*

Jana Croj

Královéhradečtí biskupové a jejich rezidence

Výpravná publikace přináší kromě historie vývoje samotné budovy také portréty všech 25 kralovohradeckých biskupů, jejich duchovní rozměr, kulturní aktivity, působení v diecézi i osobní život. Text doprovází pět stovek mnohdy unikátních fotografií a obrazových dokumentů z průběhu 350 let historie diecéze. *Vázaná, 480 str., 799 Kč*

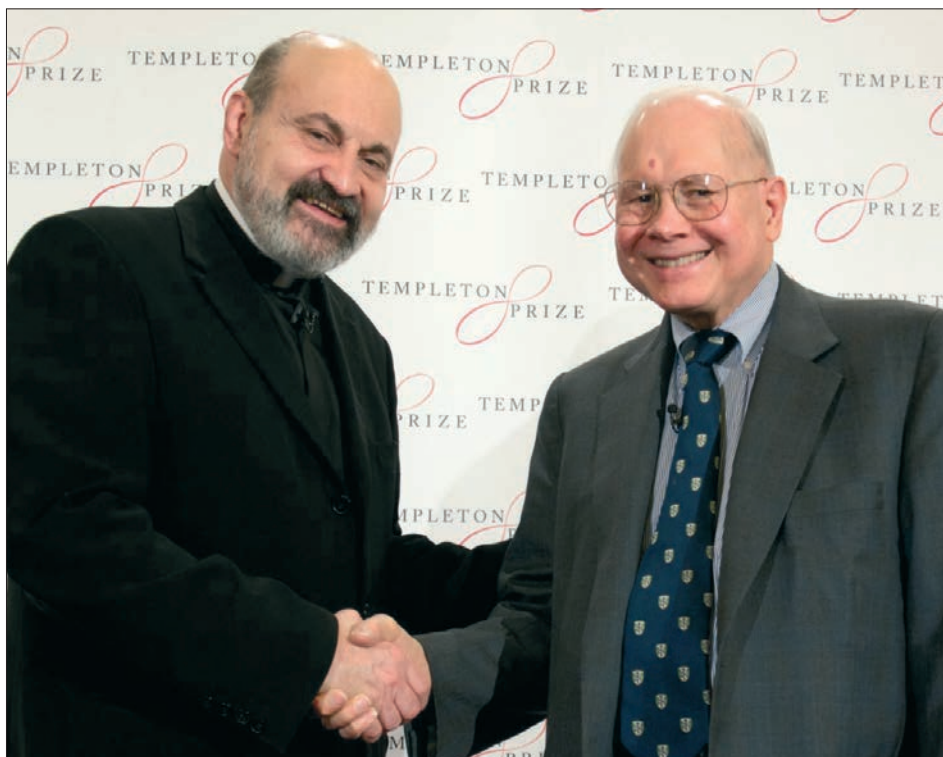
nějakým způsobem cizí, nechápali hned jako něco špatného, ohrožujícího, ale jako něco, co nás může doplnit a obohatit. Proto píšu knížky jako dialog, mám před očima čtenáře, se kterým vedu rozhovor. Nechci ho převálcovat svými názory, ale inspirovat k jeho vlastnímu hledání, k jeho vlastnímu zamyšlení.

77 Myslím, že v současné době mnozí lidé hledají. Jsou na cestě, aniž možná dost dobře vědí, kam chtějí nebo kam by mohli dojít. Vy těm hledajícím velmi fandíte, to jsou vaši lidé.

To je přesně ta část populace, ke které se obracím. Je také největší. Říká se, že ubývá věřících. Tak to ale není. Ubývá určitého typu věřících, těch, kteří jsou totálně zabydleni v jistém tvaru náboženství. Podobně ubývá i zbedněných nebo dogmatických ateistů. Mezi lidmi, kteří se pokládají za nevěřící, je řada těch, kteří vůbec nejsou dogmatičtí, strnulí, nejsou spirituálně amuzikální, jsou hledající. A věřící nejsou jenom lidé, kteří jsou navyklí na určitý typ náboženské rétoriky a rituálu, jsou to také lidé, kteří chápou víru jako cestu na hloubku. Takže ubývá zabydlených, přibývá hledajících, a já se cítím být poslán právě k nim. Ne tak, že bych je chtěl zapráhnout do svého chomoutu, přivést je do svého stáda, ale chci je doprovázet na jejich cestě. Respektuji jejich svobodu zvolit si vlastní cestu. Ale předpokládám, že stejně jako já jsem to potřeboval, i oni potřebují mít někoho, kdo je s velkým respektem doprovází a spíš jim klade otázky, než vnucuje nějaké odpovědi.

77 Dialog charakterizuje i současnou dobu. Vaše kniha *Žít v dialogu z roku 2014 obsahuje zamyšlení nad českou duchovností a zároveň hledá odpověď na otázku, jaký je charakter české víry, české duše.*

Samozřejmě je to metafora. Já často poukazuji na jev, kterému říkám plachá zbožnost. Byl jsem inspirován jedním textem spisovatele Jaroslava Durycha, připomínám, narodil se v roce 1886 v Hradci Králové. Popisoval gesta zbožnosti, třeba ve Španělsku se setkal s dramatickým gestem modlitby, rozpjaté

(S Johnem Templetonem jr.

ruce před křížem. České gesto modlitby je plaché, jako by český věřící na sobě cítil ironický pohled bezvěrce. Tam není patetická okázalost, je to něco skrytého. Vzal jsem to jako podobenství toho typu české zbožnosti, která nemá ráda okázalost, která je opravdu plachá, skrytá, ale možná tím poctivější. Často ji nerozpoznáme, když jenom hledáme ta dramatická gesta. Ta zbožnost je trochu stydlivá, ale možná někdy o to hlubší. Lidé, kteří mluví o ateistickém národě, se dívají na povrch. Já jsem zvyklý dívat se hlouběji a zjistil jsem, že nikdo z řady osobností naší kultury od Palackého, přes Masaryka, Čapka, Václava Havla, nebyl ateista. Ale nikdo z nich nebyl připraven nebo ochoten mluvit o Bohu a transcendenci v klasických náboženských termínech. Havel mluví Heideggerovským způsobem o horizontu horizontů, něco nad námi. Je to humanismus, který má svoji vertikálu, svoji transcendentálu, svoji otevřenost onoho posledního tajemství. Já myslím, že se mně podařilo porozumět třinácté komnatě české duše. Že je to něco jako víno, které popíjel Karel IV. s Buškem z Velhartic, které „zprvu trpké zdá se, ale potom neutrhneš retu“. Tento typ zbožnosti je mně milejší než ten dramatický a okázalý.

77 Mimochodem, 35 let nás dělí od listopadu 1989. Jak myslíte, že se za tu dobu, dá-li se to vůbec nějak v kostce a stručně vyjádřit, česká spiritualita proměnila?

Samozřejmě jsme vystaveni daleko více světu. Do prostoru uprázdněného po církevní spiritualitě, po té církevní zbožnosti, nevtrhl žádný vědecký světový názor. Tam, bohužel, vtrhl spíš hodně spotřebitelský materialismus, anebo tam vtrhly ezoterika, okultismus a takový ten náboženský kýč. Říká se, že Čechy jsou jediná země, kde víc lidí věří na UFO než v Boha. Kde se prostě nejružnější, poněkud komické kultury, zahnízdily, protože tady nebyla dostatečně zakotvena nějaká solidní náboženská kultura. Ti lidé mají velice často velmi razantní názory na náboženství, a když s nimi mluvíte, tak zjistíte, že o tom vůbec nic nevědí. Že jsou to ozvuky starých předsudků a propagandy, nebo bulvárních zpráv, člověk začne mluvit o Bohu a skončí u církevních restitucí atd. Myslím, že je potřeba, aby tady bylo ne propagandistické, ale opravdu poctivé zamyšlení nad těmito věcmi. Církev dluží národu rozhovor o těchto věcech srozumitelným, přesvědčivým způsobem. Ve formě opravdového dialogu, ne

ve formě nějaké manipulace a propagandy. A tomu bych se chtěl nadále věnovat. Templetonova cena je spojená se značnou finanční částkou, která není určena k nějakému osobnímu obohacení. Já dál žiju svým střizlivým životním stylem, ale samozřejmě jsem chtěl, aby ty prostředky nepřišly nazmar. Byl jsem zavázán věnovat se činnosti, za kterou jsem byl vyznamenán, a to je z velké části právě dialog. Dialog věřících a nevěřících, dialog mezi lidmi různých kultur, různých náboženství.

V mezinárodní politice, ve spojení s migrací, která přichází z různých kultur, se náboženské otázky dostávají do popředí zájmu. V budoucnosti bude náboženství hrát daleko větší roli, než hrálo přinejmenším v posledním století. Takže je třeba na to být připraven, především solidními vědomostmi. Chtěl bych přispět k tomu, aby lidé, kteří mluví jménem těch náboženství, se naučili určitému způsobu komunikace se sekulární veřejností, protože to vyžaduje určité zkušenosti, ale stojí to za to.

77 No, trochu se děším pomýšlení, že úspěch se v Čechách neodpouští. I když, vloni jste získal vysoké státní vyznamenání.

Není asi náhodou, že naprostá většina ocenění přišla v cizině. S tím já počítám, ale ty věci nedělám pro to, abych si věšel na hrud' medaile nebo aby mně někdo tleskal. Celý život jsem se snažil žít podle svého svědomí, svého rozumu a spíš se ptát, jak to ocení Pán Bůh než lidé.

77 Člověk a hodnotové problémy současného světa ... jaký je současný svět a jaké jsou jeho hodnoty, jako hodnoty žijeme?

Vidím budoucnost v tom, abychom nějakým způsobem nově objevili ony tři velké křesťanské ctnosti – víru, naději a lásku. Nemůžeme se vracet k podobě křesťanství, která tady byla před modernou. Musíme velmi vážně vzít to, že žijeme v postmoderním světě, a už se nikdy nevrátíme do toho premoderního, ale že to je zároveň velká šance znovu promyslet

základní hodnoty. V dnešním světě odumírá optimismus. U nás se říká, že optimista je člověk, kterému chybí informace. Ale já si myslím, že alternativou té naivní představy, že něco nás automaticky povede k lepšímu a lepšímu, je iluze. Že proti iluzi optimismu musíme postavit naději. Naděje není představa, že všechno bude lepší a lepší. Naděje je síla vytrvat i v situaci, kdy věci jsou složitější a složitější. To je spíš naše situace, když se díváme na tu politickou sféru. Náš svět je a bude složitý, proto je třeba si uchovat naději. Možná opadne optimismus, ale na jeho místo by neměl přijít pesimismus, ale naděje. Stejně tak si myslím, že víra není jenom nějaké přesvědčení, nějaké rituály. Je to ta odvaha, jak říkám ve svých knihách, žít s tajemstvím, žít uprostřed paradoxů života, vstoupit do toho tajemství a mít trpělivost s tím, že ne všechny věci jsou nám hned jasné. Ne všechny věci jsou přístupné našemu rozumu, a proto je musíme zavrňovat. Musíme mít trpělivost žít s tajemstvím, a stejně tak je to i s třetí a největší ctností – láskou. To není jenom nějaký zápal citu, to je prostě schopnost překročit sebe sama, překročit své sobectví, svůj úzký horizont a vytvořit i pro druhého bezpečný prostor, v němž by mohl plně rozvinout sám sebe. A to člověk bez láskyplného přijetí nerozvine. Křesťanství nám říká, že i nejpouštěnější člověk je v prostoru lásky Boží. A Velikonoce, které nekončí pomlázkou, nám říkají, že do lidského života patří také kříž. Porážky a těžké věci, ale i ty je možné proměnit ve vítězství. Záleželo na tom, jak se k nim postavíme. Není tak těžký kámen, říká velikonoční příběh, aby nakonec nemohl být odvalen.

Přeji sílu naděje. I když řečiště našeho života je nyní třeba ztíženo velkými balvany, ten kámen může být odvalen. Po všech těch Velkých pátcích jednou přijde velikonoční jitra. Řekl jsem to i při udělení Templetonovy ceny. Mnozí lidé přede mnou nesli především kříž a mně je nyní dáno zažít vzkříšení svobody, to velikonoční ráno. I svoboda je zároveň dar a zároveň úkol. Ale je třeba mít naději, mít trpělivost, mít sílu. Sílu Velikonoc, naději Velikonoc, to bych přál každému.

Eva Zálešáková)

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

William McGuire, R. F. C. Hull

Setkání s C. G. Jungem

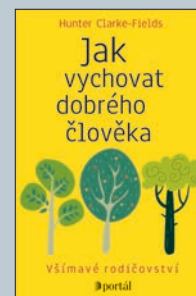

Osobnost C. G. Junga v paměti jeho současníků, mezi které patří např. kamarád z dětství, jeho žáci, zájemci o jeho učení, lidé, kteří ho poznali na jeho studijních cestách či kongresech. Například se spisovatelkou Patricií Hutchins vedl Jung rozhovor o Jamesi Joyceovi, s letcem Lindberghem zase diskutoval o tématu létajících talířů. Brož., 176 s., 349 Kč

Hunter Clarke-Fields

Jak vychovat dobrého člověka

Všímavé rodičovství

Knihla plná příběhů ze života vede k tomu, abychom nesahali hned po první výchovné intervenci. Možná si říkáte: „Když jsem jako malá nechtěla jít mrkev, máma mi nasekala, a jaký je ze mě dobrý člověk!“ S výchovnou laskavostí ale dojdeme dále než s tresty. V knize najdete praktické strategie, díky nimž dokážete na své děti reagovat s vlídností a bez posuzování. Brož., 200 s., 349 Kč

⚡ Zélie a Louis Martinovi, rodiče sv. Terezie z Lisieux

⚡ Centrum pro rodinu, kaple sv. Terezie z Lisieux v Dobrotíně

Diecézní centrum pro rodinu

„Navrátit Boha světu a svět Bohu“

Nedávno, při cestě vlakem za svým bratrem do Budapešti, jsem pročetl knihu, která tak docela navazuje na spirituální rovinu, kterou jsme minulým příspěvkem otevřeli. V knize jsem si udělal mnoho poznámek a podtrhával důležité pasáže. Jedna kapitola je podtrhána natolik, že není možné z ní ucelit pouze jediný článek, aniž bych tak hluboký text významného sdělení neochudil. Proto, s laskavým svolením redakce a svého představeného, přikládám dnes první díl z knihy autora Victora Siona, karmelitána „Duchovní realismus Terezie z Lisieux“ (závěrečná kapitola Srdce církve; s podkapitolami: Zbožštěné srdce, Evangelijní srdce a Srdce církve).

Terezie se chtěla už od mladosti stát velkou světicí a táhnout za sebou co nejvíce duší. Věřila v reálnost Pánovy výzvy všem lidem: „*Budte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt 5, 48). Starosti, bohatství a potěšení života mohou dusit Spasitelova slova, ale tato slova nepominou. „*Komu se dostalo světla, kdo okusil nebeské dary, kdo přijal Ducha svatého, kdo zakusil krásu Božího slova a moc budoucího věku*“ (Žid 6, 4-5), ten nemůže nežíznit po živé vodě a pro něco prchavého pohrdnout skutečnostmi nepomíjejícími. Mnoho dnešních křesťanů bolestně pocítilo prázdnotu našeho světa, v němž je beznaděj rubem technického pokroku. Když denně zpytují svou hříšnou podstatu, lépe pochopili, že jenom Bůh může spasit,

třeba i nejpřekvapivějšími prostředky. Vytušili, jaký osobní podíl jim přísluší v díle osvobození, o které se snaží církev, aby se znovu navázala pouta mezi hmotou a duchem, mezi milovaným tvorem a tvůrčí Láskou. Více než kdy jindy mají slovo praví Boží přátelé. Neboť jde o to vrátit Boha světu a svět Bohu. A jen ti jsou k tomu způsobilí, kdo ztotožnili svůj život se životem Krista-Prostředníka, kdo mají srdce dost široké a dost přímé, aby přijali Boha a nezklamali přitom lidi, a aby na sebe vzali všechno lidské a nehradili přitom Boha.

Jakmile tedy chce křesťan žít a pracovat v hlubině, je pozván, aby opravil svůj příliš úzký zorný úhel, aby se pohyboval v Boží rovině a v závislosti na Bohu. Je to prozřetelnostní, že „malá cesta“ nám dává k dispozici duchovní přístup, schopný vtělit do našeho konkrétního trvání toto tíhnutí k Bohu. Terezie shrnuje v jediném pohybu tužby, jejichž různorodost nás často činí rozpolcenými. Tím nám světice otvírá cestu: je třeba vypěstovat si zbožštěné (teologální) srdce a prožívat evangelium v srdci církve.

Zbožštěné srdce, první bod odevzdání, je božský způsob vidění, chtění a reagování: „*Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch*“ (1 Kor 6, 17). To je božský způsob vidění, neboť se opírá o víru. Všechno pochází od Boha, a my máme v něm život jen na základě své dobrovolné závislosti: „*Neboť shlédł na svou nepatrnou služebnici...*“

(Lk 1, 48). Stačí, aby se Bůh a jeho Kristus ukázali jako jediná hodnota, a život, čas, zkouška, i bolesti samotné církve nabydou všechen svůj smysl, jímž je láska. Vidíme pak svět i sebe v trvalém a důvěrném vztahu vůči tomu, který je jediný Nejvyšší. V míře, v jaké nalezne Otec přijetí v duši, projeví svou dobrotu, protože „*Bůh je světlo a tma v něm není vůbec*“ (1 Jan 1, 5). To my na něj promítáme svou tmou. Jakmile se opreme jen o Boha, – což je vlastnost víry v biblickém smyslu slova – jakmile se on stane vším, středem i cílem, máme účast na jeho bytí a na jeho pokoji. Ihned začne působit skrze Ježíše a v Ježíši tajemství srdce člověka, uchváceného Bohem a pozvolna přetvářeného ve větší, než je samo, srdce „zbožštěného“.

„*Kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a i já ho budu milovat a zjevím se mu*“ (Jan 14, 21). Nuže, každý den se člověk snaží pomocí odevzdání zapustit kořeny v oddané víře, odvážné a pozorné, až se přímo zamiluje do tajemství božských věcí, které ho osvítlí a povedou lépe než všechna lidská světla. Může říci: „*Pane, já už nevím, ale ty víš za mne; už nevidím, ale ty vidíš za mne; už nemiluji, ale ty miluješ ve mně.*“

Tento způsob vidění celého života v Bohu je podmínkou našeho chtění a všech našich živých sil. Když přijde utrpení, tajuplná Boží pedagogika, a vzroste v nás dynamická jistota, je to proto, že za tímto

dokazatelným světem nás čeká Ježíš v jiném životě, kde řekne: „*Teď je řada na mně.*“ „*Ano*“, říká Terezie, „*Pán udělá pro nás divy, které budou nekonečně přesahovat naše nesmírné tužby.*“ „*Vždycky ve mně vzbuzoval touhu po tom, co mi chtěl dát.*“ Nic není nemožné těm, kdo nejsou „*bez naděje*“ (1 Sol 4, 13). Kristus nám to řekl: otcovské srdce je vždycky dojata důvěrou svého dítěte. Ale my se bezpochyby neodvažujeme žít zjevení evangelia. Zdá se, že velkým hříchem světa je strach z Boha. Kdybychom skutečně věřili v jeho lásku, méně bychom se divili jeho moci. Doufat jen v Boha, pro sebe i pro církev, očekávat od něho všechno, a především jeho samého, to je podmínka štěstí. Ale člověk zůstává věznem sobecké potřeby měřit všechno svou mírou, dokonce a hlavně i Boží dary. A Otec je spoután našimi nároky. Jsme nakloněni brát si k srdci jen to, co projde našima rukama. Jenže Bůh je Docela Jiný, je ten, kterého nelze obsáhnout...

Kristus je Pravda pro naši víru, je Cesta pro naši naději, ale je také Život pro naši lásku. My se snadno necháme přesvědčit, že láska je základ a cíl dokonalosti. Ale příliš často zapomínáme, že je jejím nástrojem. Terezie nám to svým příkladem přišla připomenout. Nejen že budeme souzeni podle lásky, ale už nyní nás činorodá láska v nejmenších věcech řadí mezi Ježíšovy přátele: „*Vy jste moji přátelé, když konáte, co já vám ukládám... Toto vám tedy přikazuji: milujte se navzájem*“ (Jan 15, 14-17). Shovívavá neutralita vůči Božímu daru už nestačí: „*Kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje*“ (Lk 11, 23). Je totiž jeden nátlak lásky, který je nejsladší svobodou: když někdo miluje Boha, musí kráčet v jeho přítomnosti. Ale úkon odevzdanosti, tím, že nás takřka vsunuje do Boží vůle, odstraňuje všechnu hořkost tohoto nutného vnitřního exodu.

„*Jen láska má cenu.*“ Vskutku, všechno je tím řečeno, poněvadž láska je jediný kvas existence, zvláště v jejím tak mariánském a tereziánském zabarvení: ve věrnosti. Věrnost je láska, která trvá, je to stopa lásky v čase lidí. Proto vtělené Slovo nechtělo milovat Otce jiným způsobem: „*Já stále konám to, co se mu líbí*“ (Jan 8, 29). Co vyjadřoval Kristus každým svým činem

s nekonečností svého božství a co nám zanechal jako duchovní závěť, to musíme my opakovat namáhavě, v tajemství, po celý svůj život. Neboť pro tlumočení absolutna nemáme žádný jiný prostředek, než použít k tomu celý svůj čas. Je třeba milovat Boha, protože je Bůh, je třeba ho milovat intimní, výlučnou a naprosto nezištnou láskou, ve všem zachovávat zaměření duše k němu samotnému. A neoddělitelně, s Tereziiným jemnocitem, je třeba milovat i nejnepatrnějšího z těch, kdo jsou jeho, už předem, „*a priori*“, ve společenství s tvůrčí Láskou, která činí hodným lásky to, co miluje, a která nehledá v milovaném nic, než možnost dávat sebe.

Víra, čekání, láska, všechno se sbíhá k této upokojené prohlubni naší bytosti, kterou je zbožštěné srdce. Všechny naše mohutnosti jsou tu jakoby zasaženy Duchem svatým, který nás přivádí k jakési sladké a silné pozornosti pro aktivní přítomnost Otce, k důvěrnému a vřelému obcování s jeho Kristem. Takový je nejúplnější a vždy možný výraz naší nadpřirozené činnosti.

Ovšem odevzdanost je stále mužný zápas. Skutečnost, že jsme našli Boha, nás nebude nikdy dispensovat od snahy změnit sebe samy. Vždyť se nepřibližujeme ke své svatosti bez objevování radikálnějších požadavků! Bůh je jediný Svatý, a proto jediný, kdo posvěcuje. Když působí v nás, dělá to vždycky svými prostředky a podle svých myšlenek, „*které nejsou naše*“. Odevzdáme-li se jemu, neunikneme tím postavení poutníků, ani bolestným paradoxům křesťana. Jestliže láska ukřižovala Pána, můžeme se divit, že nás rozdrtí? Věci se nemění vzhledem k nám, my se ve víře měníme vzhledem k nim a přistupujeme k nim zevnitř, v Božím pohledu, v jeho vůli. Svatá Terezie nám nepřinesla nějaký nový řád svatosti, ve kterém by přívětivost nahrazovala hrdinství, nýbrž přinesla ozvěnu Zjevení: není Otce bez dětí. Je-li Bůh láska, jsme my milováni. Jde prostě o to, abychom nezůstávali dlužní...

S přáním všeho dobrého Vám za naše Centrum pro rodinu přeje a ze srdce žehná

Andy Loos, jáhen)

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Robin Wall Kimmererová

Naslouchání mechu

Autorka poutavě spojuje vědecké poznatky s osobními postřehy. Ve vzájemně provázaných esejích srozumitelně vysvětluje biologii mechu a přemítá nad tím, co všechno nám tyto fascinující organismy mohou předat. Čerpá přitom ze svých rozmanitých zkušeností vědkyně, matky, učitelky i spisovatelky s indiánskými kořeny. *Váz., 200 s., 295 Kč*

Ulrich Schmid

Poznáte ptáky našich zahrad?

Kniha pomůže všem, kteří na zahradě či za oknem rádi pozorují opeřené návštěvníky a chtěli by se o nich dozvědět více. Naučí je určit 100 druhů ptáků, poznat jejich znaky, výskyt, vhodné krmivo, hnízdní příležitosti či jak na zahradu přilákat jednotlivé druhy. Kniha s množstvím fotografií, barevných ilustrací a spoustou zajímavých informací o zpěvavých návštěvnících našich zahrad. *Brož., 192 s., 295 Kč*

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory

- **13.–20. 7. Pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt v Krkonoších,** Janské Lázně (penzion Marianum), I. turnus. Bohatý program s výlety, tvořivými dílnami, besedami, hrami i koupáním.
- **31. 8.–6. 9. Poutně-poznávací zájezd do nádherného Tyrolska** (Rakousko) – pohodový program v srdci Alp. Pouze jeden noční přejezd.
- **12.–20. 9. Manželské setkání seniorů** – pobyt pro manžele 55+ s bohatým programem a zajímavými hosty, Janské Lázně (penzion Marianum).
- **12.–20. 9. Duchovně-odpočinkový zájezd do Medjugorje** s pobytem u moře v Chorvatsku a možností lodního výletu na poloostrov Pelješac. Pohodlně pouze s jedním nočním přejezdem (zpět), polopenzí a v Medjugorje ubytováním ve ****hotelu.
- **26. 9. Diecézní setkání seniorů, Hradec Králové** – hlavní akce pro seniory v diecézi za účasti biskupa Mons. Jana Vokála. Program bude zveřejněn v zářijovém čísle Adalberta.
- **8.–15. 10. Poutně-poznávací a relaxační zájezd na řecký ostrov Korfu a do Albánie** – nový letecký zájezd po stopách apoštola Pavla a jeho žáků, za historickými skvosty, nádhernou přírodou i koupáním v moři.

Neváhejte, na všechny výše uvedené akce již probíhá přihlašování, kapacity se plní. Těšíme se na vás!

Informace a přihlášky

Diecézní centrum pro seniory
Hradec Králové, tel. 737 215 328,
734 435 360, e-mail: dcs@bihk.cz
web: www.simeon.cz

Diecézní centrum pro seniory

Ve stopách Ježíšových

Svatou zemí po stopách Ježíšových se už podruhé vydali účastníci Akademie pro aktivní třetí věk, kterou pořádá DCS. Balbínka v Novém Adalbertinu opět přivítala P. Dr. Jiří Vojtěcha Černého, který poutníky do Svaté země doprovází od roku 2006.

Tentokrát se s ním senioři vydali na západní stranu Galilejského jezera. Že do něj vtéká, a také z něj vytéká, řeka Jordán, je poměrně známé. Jenom ti, kteří tam byli, ovšem znali (protože na místě ochutnali) rybu sv. Petra. Pilobřicha ostnitého v místech, kudy kráčely dějiny, lovili rybáři od nepaměti.

Putování začínalo v městě Ježíšově, kterým je Kafarnaum, kde působili Ježíš Kristus a sv. Petr. Město Kafarnaum je opakovaně zmiňováno v evangeliích. Ježíš v něm kázal v synagoze, učinil tam mnoho zázračných uzdravení a povolal celníka Matouše. Naproti synagoze dnes stojí moderní poutní kostel, postavený františkány roku 1980 nad základy domu sv. Petra.

Severně odtud je antická Caesarea Filipova, dnes město Banias. Tam Šimon, syn rybáře v Betsaidě, řekl: „*Ty jsi Mesiáš, Syn*

živého Boha!“, na což Ježíš podle Matoušova evangelia reagoval slovy: „*Ty jsi Petr, to je skála, a na té skále postavím svou církev a brány pekelné ji nepřemohou.*“

S městem Tabgha je spojený zázrak rozmnožení chlebů, který popisují všichni čtyři evangelisté. Místo, kde měl Ježíš zázračně nasycit své posluchače, připomíná světoznámá mozaika v tamním kostele, zobrazující koš s pěti chleby a dvěma rybami v koši.

Hora Blahoslavenství nad Galilejským jezerem se údajně měla stát místem slavného Ježíšova kázání na hoře, z něhož vzešla jedna z nejvýznamnějších pasáží Nového zákona s klíčovými poselstvími křesťanské etiky. Od roku 1938 stojí na hoře františkánský kostel Blahoslavenství, který v byzantském slohu postavil italský architekt Antonio Barluzzi. Oktagonální tvar má symbolizovat osm blahoslavenství, o nichž Ježíš hovořil. Na podlaze jsou zobrazeny kardinální ctnosti.

Nedaleko ve vnitrozemí je magická hora Tábor, na níž situujeme Ježíšovo proměnění. Mimochodem ... Tábor není jen jihočeské město, ale také poutní místo nad

■ P. Jiří Vojtěch Černý je pravidelným spolupracovníkem Centra pro seniory

Lomnicí nad Popelkou. Izraelský Tábor je náhorní plošina s kostelem Proměnění Páně.

Jeruzalém, jedno z nejstarších měst na světě, by vydal na samostatnou přednášku. Město uprostřed Judských hor dobyl David, což byl velký strategický a diplomatický počin. Proto je chápáno jako město Davidovo.

Na Olivové hoře v Jeruzalémě je známý kostel Pater Noster. Stojí na místě, kde prý Ježíš Kristus naučil své učedníky modlitbu Otčenáš. Připomínají to majolikové mozaiky v nejrůznějších jazycích. Je jich údajně více než 170. Modlitba Páně hebrejsky, latinsky, řecky ... v Braillově písmu, ve světových jazycích ... ale i česky.

Na svazích Olivetské Hory stojí kostel *Domini flevit* (Pán zaplakal). Jeho název odkazuje na 19. kapitolu Lukášova evangelia, v níž se píše, že když Ježíš kráčel do Jeruzaléma, byl ohromen krásou Druhého chrámu a zaplakal nad jeho budoucí zkláskou a diasporou židovského národa. Kostel ve tvaru slzy postavili v polovině minulého století františkáni na základech byzantského kláštera z 5. století.

Tři roky Ježíš putoval po městech a vesnicích Izraele, aby všem zvěstoval radostnou zprávu: přišla chvíle, v níž Bůh všem nabízí, aby se stali jeho přáteli. Několik dní před Velikonocemi dorazil s apoštoly do vesnice Betfage. Z té se na Květnou neděli vydal na triumfální cestu do Jeruzaléma.

V druhé části přednášky provedl O. Jiří Vojtěch účastníky Akademie pro aktivní třetí věk jednotlivými zastaveními Kristovy křížové cesty Jeruzalémem. A za pokoj v této zkoušené zemi jsme poté prosili při mši svaté, která po přednášce následovala.

A ještě pozvánka do diecézního střediska Marianum v Janských Lázních. DCS zve na tradiční prázdninové pobyty pro prarodiče s vnoučaty. Pro velký zájem se letos budou konat ve dvou turnusech. První od 13. 7. do 20. 7. Druhý, už teď téměř obsazený, začne 17. 8. a skončí 24. 8.

Program nabízí mše svaté v kapli Mariana a v nedalekém kostele sv. Jana Křtitele, vycházky po Janských Lázních i dva celodenní výlety. Součástí programu jsou i tvořivé dílny, během nichž si mohou děti za pomoci prarodičů uplést náramky přátelství nebo vyrobit dárky pro rodiče. Chybět nebudou setkání se zajímavým hostem, společné sledování pohádek, táborák, oblíbené míčové hry na hřišti v areálu Mariana. Dost času zbývá i na

odpočinek. Připravený program je zcela dobrovolný, účastníci pobytů se sami rozhodnou, zda se ho zúčastní či nikoliv.

Především na červencový termín (13. až 20. 7.) je možné se hlásit v Diecézním centru pro seniory, Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, telefon: 734 435 360, e-mail: dcs@bihk.cz.

Eva Zálešáková)

Katechetické a pedagogické centrum

Diecézní setkání dětí

Láska je především modlitba. Tak zní moto letošního Diecézního setkání dětí, které prozrazuje jeho téma a zaměření. Papež František vyhlásil na květen Světový den dětí a zároveň rok modlitby. A to vše se krásně propojí 18. května v Hradci Králové, kde se Diecézní setkání uskuteční.

Podstatou modlitby je sjednocení člověka s Bohem. Cílem je držet svět pohromadě. A to dokáže jen Láska a modlitba. A my se o to s dětmi pokusíme také. Pokusíme se sjednotit Láskou a modlitbou a poté to předat dál. Ukážeme si, že modlit se dá různě, tiše, nahlas, o samotě, s ostatními, prosbami, chválami, na místě, kde by to nikdo nečekal, způsobem, který nás třeba ani nenapadl. A dá se také žehnat. Dá se svolávat na druhé Dobro, které je větší než já. Dá se vyprošovat Boží přízeň v modlitbě. A tak s dětmi budeme i žehnat, všem a všude. Vždyť i Ježíš říká: „Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Žehnejte a neproklínejte.“ (Lk 6,28)

Chcete-li se k nám se svými dětmi přidat, neváhejte a přijďte v sobotu 18. května do Hradce Králové. Veškeré podrobnosti a informace naleznete také na webových stránkách Katechetického centra. Těšíme se moc na Vás! Bůh Vám žehnej!

Markéta Rumpíková)

Setkání doprovázela Vesmírná kapela alias VEKA

Osobní setkání s biskupy je vždy zážitek

Diecézní centrum pro mládež

Vyprávěli, co viděli na cestě...

V sobotu 23. března proběhlo Diecézní setkání mládeže v Hradci Králové, na které přijelo téměř pět stovek účastníků. Letošním motem bylo: Vyprávěli, co viděli na cestě, které nás provázelo celým setkáním.

Hned ráno jsme se sešli ve Filharmonii, kde začal společný program. Všechny přivítal úvodním slovem a modlitbou otec biskup Jan. Poté nás sourozenci Lukáš a Jířa posadili do jejich BMW neboli Božského Migračního Wozu a společně s nimi jsme se vydali na cestu hledat ztraceného holuba Evžena. V rádiu jsme si během cesty mohli poslechnout slovo na den, katechezi a písničky v podání Vesmírné kapely. Procestovali jsme Turecko,

Afriku, a také Anglii, kde jsme zastavili v čajovně na čaj s mlékem, u kterého jsme probrali Synodu mladých. Se sourozenci jsme se poté vrátili zpátky do Česka, kde na nás už čekal dobrodruh holub Evžen.

Po náročné cestě jsme se posilili bagetou a pitíčkem a následovaly přednášky na různá témata. Mezi hosty byl například emeritní otec biskup Josef, který vyprávěl o životě a povolání, nebo také Jiří Strach s tématem cesta beze strachu, nebo Vojtěch Trička, který povídal o svém působení ve Rwandě. V nabídce byly také sportovní workshopy a tvořivé dílny. Pokud bageta s pitíčkem nestačila, mohli jsme se zastavit v kavárně U Cesty, kde se nabízely

palačinky, káva a spoustu dalších dobrot. Paralelně s kavárnou probíhala adorace, zpověď a duchovní rozhovory v kostele Panny Marie na náměstí.

Setkání jsme zakončili mší svatou v katedrále Svatého Ducha společně s otcem biskupem Janem a za hudebního doprovodu scholy Kachoni z Chocně. Po mši bylo setkání na Afterpárkách všech, kdo se nějakým způsobem zapojili do příprav Diecézka, protože bez nich by se to neobešlo.

Doufáme, že za rok se zase sejdem v tak hojném počtu.

Za DCM Joska)

Poděkování patří i kněžím Tomáši Hoffmannovi a Prokopu Brožovi

Biskup Jan Vokál ví, že v mladých má Církev budoucnost

O biblických podobenstvích (9)

Podobenství o boháči a Lazarovi

Svět, ve kterém žijeme, je charakteristický tím, že se v něm nacházejí lidé v nejrozmanitějších ekonomických situacích – od těch nejchudších až po ty nejbohatší. Sociální nespravedlnost je přítomna v dějinách lidstva odnepaměti a byl s ní konfrontován také sám Ježíš. Je hříchem být bohatý? Jak žít, když jsem na tom finančně lépe než lidé kolem mě? Může bohatý člověk dojít spásy? Na podobné otázky Ježíš odpovídá svým podobenstvím o boháči a Lazarovi.

Úvod do podobenství

Ježíš nikdy neměl v úmyslu stát se jakýmsi soudcem v otázkách majetku, nýbrž varoval před chamtivostí (srov. Lk 12,13-15). Jelikož ale mezi těmi, kteří ho následovali a poslouchali, byli zřejmě i někteří bohatí lidé (bohatý mladík, Zacheus), bylo potřeba ukázat lidem, že problém nespočívá ve vlastnění majetku jako takovém, ale ve způsobu jeho užívání. Proto Ježíš používá ve svém podobenství silný kontrast mezi boháčem a Lazarem. Za zmínku stojí, že se nacházíme ve výjimečném podobenství – v žádném jiném nenese kterákoliv postava jméno, jenom zde víme, že hlavní postava nese jméno Lazar – hebrejsky „Hospodin zachraňuje“.

Opis boháče a Lazara

„Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a (ještě k tomu) přicházeli psi a lízali mu vředy.“

První postavou, které se Ježíš věnuje, je boháč. Jeho bohatství je velkolepé.

Oblečení, které nosí je tím nejvzácnějším a nejdražším, které bylo v Ježíšově době k dispozici. Jeho spodní oděv byl vyroben z kmentu, tedy z vlny, která se musela ponořit do zvláštního jílů, aby získala svou výjimečnou bělobu. Tento proces byl dlouhý a nákladný, a proto i oblečení z kmentu bylo výjimečně vzácné a nosili jej jenom panovníci nebo ti nejbohatší z lidí. Podobně i vrchní oblečení ze šarlatu nebo purpuru patřilo spíše do skříně králů. Šarlatová (purpurová) barva se totiž získávala z jistého druhu mořských šneků, přičemž na výrobu cca půl kila barvy bylo potřeba několik tisíc šneků. Cena za jedno kilo šarlatové barvy pak dosahovala hodnoty ročního příjmu nádeníka. Boháč už tedy jenom svým oblečením dokazuje, že je extrémně majetný.

Boháč také každý den pořádá skvělou hostinu. Když otec nechal zabít tele a vystrojil hostinu pro svého marnotratného syna, byla to oslava, která mohla pojmut sto lidí. Takové oslavy pořádal boháč každý den.

Dům boháče nebyl obyčejným jednoduchým domkem typickým pro obyvatele Judey, ale jakýsi malý palác obklopený

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Lorenzo Quadri, Bruno Dolif

František z Assisi v komiksu

Vzrušující cesta za poznáním mimořádného života svatého Františka. Po úspěšném komiksu o svatých Všichni na palubu! vychází z dílny italského kreslíře Bruna Dolifa František z Assisi. Jeho originální a svěží styl zpracování je pro děti velmi přitažlivý. Vhodné pro děti od 9 let. Brož., 64 s., 179 Kč

Jack Mardesic, Claire Denoël

Vyкроčit do neznáma

Misie po františkánsku

Bratr Jack Mardesic je členem františkánské komunity působící v Bruselu. Odtud se pravidelně vydává s někým z bratrů, z farníků nebo se skupinou mladých na krátkodobé misie ve stylu svatého Františka, tedy s modlitbou, ale bez peněz, bez zásob jídla a bez domluveného noclehu. V této nezajištěnosti pak zažívá nejen řadu zajímavých setkání, ale i překvapivou péči Boží prozřetelnosti, které jsou popsány v knize. Brož., 132 s., 279 Kč

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Inès d'Oysonville

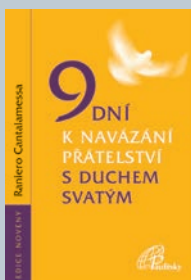
Za ruku s Pannou Marií

Dárková publikace pro děti 9+ přibližuje události z Mariina života, její velkou víru a lásku k Bohu, ale také ke každému z nás. Součástí jsou i známé mariánské modlitby a návod k modlitbě růžence, včetně rozjímání jednotlivých tajemství z Ježíšova života. Poznáme i několik světců, kteří Pannu Marii velice milovali a vedli k tomu i druhé. *Váz., 80 s., 249 Kč*

Raniero Cantalamessa

9 dní k navázání přátelství s Duchem Svatým

Nověna s prosbou o přijetí Ducha Svatého ve svém životě od papežského kazatele Raniera Cantalamessy. Duch Svatý je duší našeho duchovního života. Bez něho se nemůžeme modlit, chápat Písmo svaté ani milovat. Duch Svatý nás posiluje. Ježíš sám nám to slíbil: „Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí“ (Sk 1,8) *Brož., 80 s., 95 Kč*

Podobenství o boháči a Lazarovi, autor malby Frans Francken

zdí s branou. V podobných domech žili vládcové, mocnáři a ti nejbohatší z bohatých. Boháč v podobenství je tedy ztělesněním bohatství v jeho nejextravagantnější podobě.

Lazar na druhou stranu nemá nic. Leží u brány, kam se sám došoural, nebo ho tam někdo odnesl, místo oblečení je pokrytý vředy a místo hostiny jenom touží alespoň po zbytcích chleba, do kterých si boháč a jeho hosté otírají umaštěné ruce a házejí je pod stůl jako odpad. Jeho situaci navíc zhoršují psi (jedná se o psy divoké, a ne o domácí mazlíky, jak je známe dnes), kteří přicházejí a lížou mu rány. Lazar je totiž kvůli svým vředům považován židovským zákonem za nečistého a tudíž každý, kdo by se ho dotkl, by i s úmyslem pomoci mu, by se stal také nečistým. Psi navíc byli Židy také považováni za nečistá zvířata, takže Lazar je kvůli nim nečistý dvojnásobně. Lazar je tedy ve své extrémní bídě protikladem boháčova extrémního bohatství.

Smrt všechno obrací

„Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náruči. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky Abraháma a v jeho náruči

Lazara. A zvolal: „Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň kousek prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.“ Abrahám však odpověděl: „Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu ke všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.“

Umře Lazar i boháč. I ve své smrti se boháč dostane úcty, že je pohřben. Pokud někdo zemřel a byl ponechán napospas divé zvěři, Židé v tom viděli Boží kletbu. Boháč tedy své bohatství zakouší až do konce života, stejně tak jako Lazar svou bídu.

Smrtí obou postav se všechno mění. Lazar umírá a je přenesen do Abrahámovy náruči (přesněji do jeho lůna). Dostává se mu tak pocty, že je připočten mezi spravedlivé a může přebývat na místě, které bychom nazvali nebe. Jeho společníky už nejsou nečistí psi, ale andělé a Abrahám, praotec Židů.

Boháč se po smrti dostává do pekla, kde zažívá muka. Jak za svého života měl nadbytek jídla i nápojů, teď touží i po

jediné kapce vody, která by mu uhasila žízeň. A i když se jeho situace kompletně převrátila, jedna věc zůstala stejná: jeho pýcha a pocit nadřazenosti. Proto také, když oslovuje Abraháma, chce, aby to byl Lazar, kdo mu poslouží. Očividně tedy ví, kdo to každý den ležel u jeho brány a nad kým se nikdy nesmíloval. A teď navíc chce, aby byl jeho poskokem.

Abrahám však jednoduše odpoví, že osud boháče i Lazara je následkem jejich životů na Zemi a už se s tím nic nedá dělat. Nebe a peklo jsou od sebe odděleny nepřekonatelnou propastí. Smrtí se jejich osudy obrátily. Trpící se stal radujícím a ten, jenž se egoisticky radoval, trpí.

Boháč prosí

„Boháč řekl: ‚Prosím tě tedy, otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.‘ Abrahám odpověděl: ‚Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!‘ On však odporoval: ‚Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.‘ Odpověděl mu: ‚Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.‘“

Boháč se stále nepoučil a znovu chce poroučet, co má Lazar udělat. Tentokrát má jít varovat boháčovy bratry. Už patrně pochopil, že sobě nepomůže, snaží se však zachránit své příbuzné. Ty, kteří

očividně žijí stejným způsobem, jako žil on. Abrahám mu však sděluje, že pokud se chtějí vyhnout pekelným mukám, stačí se řídit Mojžíšovým zákonem a učením proroků.

A tam je jasně psáno, jak se má člověk chovat k chudým – vždy se k nim s láskou sklánět a pomáhat jim, nasytit hladovějícího, napojit žíznícího, postarat se o nahého a nemocného a nezavírat si před ním srdce. Jenom u proroků jsou tyto výzvy na přibližně dvaceti místech.

Boháči však tato odpověď nestačí, ví, že jeho příbuzní, tak jako on, na Zákon ani na Proroky nehledí, a proto by potřebovali, aby je navštívil někdo, koho znají a vědí o něm, že je po smrti. Pokud však odmítají řídit se Božím slovem, konstatuje Abrahám, nic je nepřesvědčí.

Závěr

Ježíš v tomto podobenství neříká, zda být bohatý je zlé nebo dobré. Nejdůležitější je to, jak s majetkem člověk nakládá. Pokud má srdce otevřené, svůj majetek použije i k prospěchu jiných lidí, zejména těch chudých. Ale pokud se zaměří jenom na sebe a přestane vnímat potřeby svých bližních, bohatství se mu stane cestou k ztracení.

Jak málo chybělo k tomu, aby se boháč nedostal do pekla: stačilo otevřít bránu a rozdělit se o své bohatství s Lazarem.

Matej Pinkas)

Podobenství o boháči a Lazarovi, autor malby Bonifacio De Pitati

(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

James Martin

Ježíš

Originální vyprávění o pouti po Svaté zemi a poutavé přiblížení osobnosti Ježíše Krista věřícím i hledajícím. Autor propojuje moderní vědecké poznatky o evangelích a svědectví o své osobní cestě víry, svoji zkušenost s modlitbou a postřehy z četby starých i současných textů, smysl pro humor i životní moudrost. *Brož., 576 s., 699 Kč*

Papež František

Nic než důvěra

Terezie z Lisieux je jednou z nejznámějších a nejoblíbenějších světic na světě. Podobně jako svatého Františka z Assisi ji mají rádi i ti, kteří nejsou křesťany, a dokonce i nevěřící. Papež František jí v exhortaci *C'est la Confiance* věnuje zvláštní pozornost a ukazuje, čím je tato mladá dívka inspirativní pro nás. *Brož., 52 s., 99 Kč*

Společně s Vámi aktuálně pomáháme ve 14 zemích světa!

V letošním roce jsou to tyto misijní země: Rwanda, Malawi, Tanzanie, Uganda, Keňa, Zambie, Indie, Bangladéš, Srí Lanka, Filipíny, Sýrie, Pákistán, Papua-Nová Guinea a Albánie.

Projekty Papežských misijních děl se zaměřují na pomoc potřebným lidem v chudých zemích při hlásání radostné zvěsti, podpoře kněžského a řeholního dorostu a pomoci chudým a trpícím dětem.

Papežská misijní díla pomáhají:

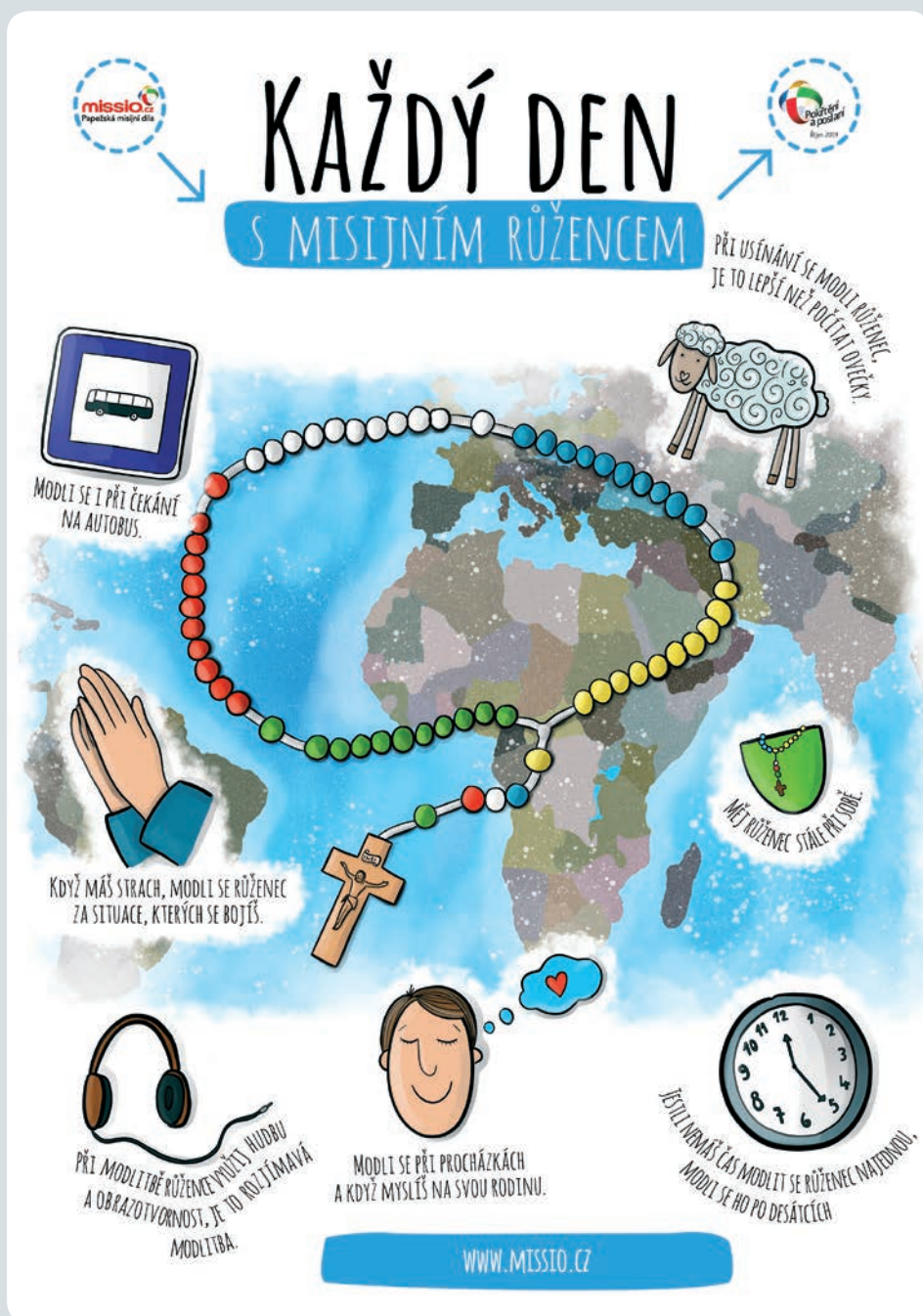
- v boji proti chudobě, negramotnosti, nemocem, nespravedlnosti a vykořisťování
- dětem postiženým, zneužívaným, unášeným, ohroženým a nakaženým onemocněním AIDS
- systematicky pečovat o nejzákladnější potřeby dětí, chránit jejich práva a důstojnost, vychovávat je tak, aby se v dospělosti uměly o sebe postarat
- potřebným bez ohledu na jejich barvu pleti, vyznání či národnost
- formovat křesťanská společenství, ve kterých mohou lidé prožívat svoji víru v pokoji a spravedlnosti
- podporovat a povzbuzovat četná povolání v místních komunitách
- skrze katechetické, vzdělávací, sanitární, charitativní, sociální a život zachraňující projekty
- stavět a udržovat provoz mateřských a základních škol, domovů pro sirotky
- budovat infrastrukturu, stavět a opravovat kaple, řeholní domy, pastorační a vzdělávací centra, kostely a domovy pro seniory
- učit lidi v misiích hospodařit, vést je ke spoluúčasti a respektovat jejich důstojnost
- spolu se stovkami biskupů a mnoha tisíci kněží, řeholníků, katechetů, bohoslovců a laických spolupracovníků zajišťovat v misijních diecézích kvalitní a systematickou péči o nejchudší

- i na místech, kam by se jinak pomoc nedostala, kde domorodci i misionáři nasazují život pro dobro nejpotřebnějších

Pomoc dětem v misiích

Papežské misijní dílo dětí (PMDD) na celosvětové úrovni formuje děti k zájmu o misie, a to modlitbou, vzdělávacími aktivitami a finančně. Děti se tak stávají

misionáři druhých v souladu s heslem „Děti pomáhají dětem“. Toto Dílo podporuje kvalitní školy a mimoškolní asistenci nejchudším rodinám, katechetickou a komunitní pomoc v odlehlých oblastech, základní zdravotnickou péči, přispívá k záchraně sirotek bezprizorně žijících na ulici, dětí trpících podvýživou, vážnými nemocemi atd.

Projekty Díla dětí podporované z ČR

Aktuálně financujeme 82 projektů ve 13 zemích a 27 diecézích na čtyřech kontinentech. Naše pomoc pomůže přes 160 tisícům dětí.

Více informací najdete na našem webu www.missio.cz v sekci O nás | Kdo jsme | Jednotlivá díla – Papežské misijní dílo dětí (PMDD).

Pomoc bohoslovcům v misiích

V letošním roce podporujeme 541 studentů a 39 formátorů v 5 diecézích na dvou světadílech.

Více informací najdete na www.missio.cz v sekci Pomáháme | Aktuálně podporujeme | Pomoc bohoslovcům v misiích.

Papežská misijní díla

www.missio.cz

Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
IČO: 736340051

č. účtu: 72540444/2700

+420 604 838 882

Pomoc světovým misiím

Aktuálně přispíváme na 38 projektů v šesti zemích na třech kontinentech. Důležitou součástí projektů je vždy (alespoň minimální) spoluúčast místní diecéze, farnosti, komunity. Místní lidé tak postupně přebírají zodpovědnost za rozvoj svého křesťanského společenství.

V případě zájmu můžete kontaktovat Národní kancelář PMD. Přehled všech podpořených misijních činností naleznete www.missio.cz v sekci

Pomáháme | Aktuálně podporujeme | Pomoc světovým misiím.

V rámci Papežského misijního díla šíření víry (PMD ŠV) podporujeme činnost katechetů, stavby a opravy kostelů, kaplí, formačních center, far a řeholních domů, misijní a evangelizační programy.

Na tyto projekty je věnována sbírka z **Misijní neděle**. Přispívat je možné i během roku a to na účet číslo **72 540 444/2700** variabilní symbol 10.

missio.cz
Papežská misijní díla

PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO SV. PETRA APOŠTOLA
PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO DĚTÍ
PAPEŽSKÉ MISIJNÍ DÍLO ŠÍŘENÍ VÍRY

EVROPA
ALBÁNIE

OCEÁNIE
PAPUA NOVÁ GUINEA

AFRIKA
UGANDA
ZAMBIE
KENA
TANZANIE
RWANDA
MALAWI

ASIE
INDIE
SRÍ LANKA
BANGLADÉŠ
SÝRIE
PÁKISTÁN
FILIPÍNY

Z ČESKÉ REPUBLIKY SPOLEČNĚ POMÁHÁME V TĚCHTO ZEMÍCH
SRDEČNĚ DĚKUJEME ZA VAŠI POMOC!

Za Vaši pomoc jménem všech potřebných v misijních zemích ze srdce děkujeme!

HLEDÁME

LÉKAŘE ČI LÉKAŘKU

PRO DOMÁCÍ HOSPICOVOU PÉČI

Připojte se k našemu dynamickému týmu, kde budou mít Vaše odborné znalosti smysluplný dopad ve spolupracujícím a podporujícím prostředí.

POŽADUJEME

- ✓ Odborná způsobilost L2 nebo L3
- ✓ Zájem o paliativní medicínu a chuť vzdělávat se v oboru
- ✓ Trestní bezúhonnost
- ✓ Řidičský průkaz skupiny B
- ✓ Komunikativnost v rámci multidisciplinárního týmu

NABÍZÍME

- ✓ Práci na částečný či plný úvazek s flexibilní pracovní dobou
- ✓ Smysluplnou práci s pacientem a jeho rodinou v jejich vlastním sociálním prostředí
- ✓ 5 týdnů dovolené + 3 sickdays
- ✓ Zajímavé benefity - příspěvek na stravování a wellness, notebook, mobil
- ✓ Přístup ke vzdělávání v paliativní medicíně

Pokud Vás nabídka zaujala a rádi byste se dozvěděli více informací, kontaktuje vedoucí Domácí hospicové péče:

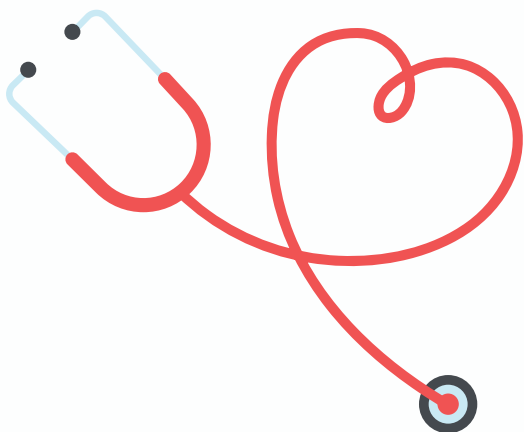
Mgr. Věra Hübnerová

+ 420 733 674 167

vera.hubnerova@tu.hk.caritas.cz

**NÁSTUP MOŽNÝ IHNED
NEBO PO DOHODĚ**

OBLASTNÍ CHARITA TRUTNOV

Daránek pomáhá dětem

Kola, koloběžky a sportovní vybavení pro náchodský Klubík, dětské hřiště pro malé obyvatele azylového domu v Náchodě nebo interaktivní podlaha pro děti se zdravotním znevýhodněním, kterým pomáhají v kutnohorském Středisku Na Sioně; to vše bylo podpořeno z loňského výtěžku charitní sbírky „Daránek pomáhá dětem“. Děkujeme všem, kteří do této sbírky na pomoc ohroženým dětem přispěli a přinášíme vám příběhy dětí z podpořených charitních služeb v naší diecézi.

Díky Daránkovi mají v Klubíku nové vybavení pro sport i naučné aktivity

Dětské koloběžky a jízdní kola různých velikostí nebo kopací míč, to vše mohli díky Daránkovi pořídit do Klubíku v azylovém domě pro matky s dětmi Sv. Anny v Náchodě. Děvčata a kluci je využívají ve volném čase na zahradě domova a také při akcích o dopravní bezpečnosti. Patří k nim i Terezka, častá návštěvnice aktivit Klubíku, která miluje jízdu na kole i koloběžce.

Terezka bydlí v azylovém domě společně s maminkou a svými bratry. Moc ráda si s nimi hraje na zahradě nebo jezdí na kole. Její bráchové dokonce kopou fotbal za místní kluby a fyzickou trénují i jízdu na kole. Maminka vede všechny své děti ke sportu a jeden ze synů už úspěšně přestoupil na sportovní školu. Často spolu jezdí na cyklovýlety také jako rodina, kde všichni zúročí i nácvik pravidel bezpečnosti na dopravním hřišti.

Akce o dopravní bezpečnosti pořádá Klubík pravidelně již několik let a teoretické části v domově se účastní i policisté. Nácvik praktických dovedností probíhá vždy na dopravním hřišti, ale pro děti nebyl dostatek vlastních koloběžek a kol. To se díky Daránkovi změnilo. Každé dítě různého věku si nyní může vybrat takové kolo, které jeho vzrůstu nejlépe padne. Ani nejmenší, kteří na kole ještě neumí, nepřijdou zkrátka, protože si mohou vybrat z několika velikostí koloběžek.

S novým vybavením Terezka, její bráškové a ostatní děti z azylového domu zažívají spoustu hezkých okamžiků ve svém volném čase, ale také se učí pravidla bezpečnosti v silničním provozu, aby dokázali předejít nehodám a zraněním.

Děkujeme všem dárcům za velkou pomoc!

SV. ANNA – Domov pro matky s dětmi, Náchod, Klubík pro děti)
Oblastní charita Náchod, www.nachod.charita.cz)

Pokračování na následující straně >

! Děti z náchodského azylového domu děkují dárcům za sportovní vybavení do Klubíku a nové dětské hřiště. Foto: Ivana Pašálková

> Pokračování z předcházející strany

Interaktivní podlaha už pomáhá v Sionu dětem s ADHD a autismem

Oblastní charita Kutná Hora mohla díky příspěvku od Daránka pořídit interaktivní podlahu, která přináší nové možnosti při práci s dětmi s ADHD, autismem a dalšími specifickými potřebami. Je to ideální kombinace moderní technologie a pomoci pro děti se zdravotním znevýhodněním, kterým ve Středisku Na Sioně pomáhají.

Jak funguje a proč je pro naše děti tak cenná? Interaktivní podlaha se skládá z počítače, projektoru a kamery. Ty společně vytváří prostředí, v němž se děti mohou učit, hrát si a rozvíjet své schopnosti. Dataprojektor promítá obraz na vyhrazenou plochu, kterou může tvořit nejen podlaha, ale také stůl nebo stěna. Díky zabudované kameře systém snímá pohyby dětí, vyhodnocuje je a reaguje na ně v promítaném obraze.

Pro děti s ADHD a autismem jsou světelné efekty a zvukové signály interaktivní podlahy často čitelnější a přijatelnější než sociální interakce s dalšími lidmi. Interaktivní podlaha umožňuje dětem procvičovat jemnou motoriku, koordinaci pohybů a sociální interakce v rámci strukturovaného prostředí s jasnými pravidly a úkoly.

„Nového pomocníka“ využíváme především při skupinových aktivitách pro předškolní a mladší školní děti. Pro děti z našeho střediska jsou třeba týmové sporty převážně nedostupné, proto jsme rádi, že si díky této nové technologii mohou zahrát například fotbal.

(Děti se zdravotním znevýhodněním z kutnohorského Střediska Na Sioně děkují dárcům za příspěvek na interaktivní podlahu. Foto: OCH Kutná Hora

Jeden z našich klientů, desetiletý chlapec s diagnózou autismu, velmi dobře reaguje na tablet, ale má obtíže v sociálním prostředí. Interaktivní podlaha mu pomáhá lépe pochopit a procvičit sociální interakce s vrstevníky. Tyto nové dovednosti bude umět následně použít v běžném životě.

Děkujeme dárcům za velkou pomoc!

Středisko Na Sioně, Kutná Hora)
Oblastní charita Kutná Hora, www.kh.charita.cz)

Podpořte, prosím, Daránkovu výzvu 2024

Pomozte, prosím, vyplnit dětské sny, zejména tam, kde bývá bytem nouze a hrozí strádání. Dobročinná kampaň „Daránek pomáhá dětem v nouzi“, kterou letos pořádá Charita Česká republika **od 23. května do 30. června 2024**, pomůže zejména nejmenším a nejzranitelnějším dětem.

V naší diecézi bude z výtěžku této sbírky podpořeno centrum **Šipka – sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi**, **Charitní domov pro matky s dětmi** a **Nízkoprahový klub**

Sešlost v Humpolci, které provozuje Oblastní charita Havlíčkův Brod.

Do sbírky Daránek pomáhá dětem lze přispět na účet **44665522/0800** u České spořitelny, **VS 91195**. Darovat můžete i **QR platbou** nebo online na www.daraneck.cz. Když při darování online vyberete účel „Oblastní charita Havlíčkův Brod“, podpoříte přímo centrum Šipka, Charitní domov pro matky s dětmi a Nízkoprahový klub Sešlost v Humpolci.

Děti by si přály, aby jim Daránek přinesl tablety do centra Šipka pro vzdělávací aktivity, volnočasové vybavení do Nízkoprahového klubu Sešlost a v Charitním domově pro matky s dětmi zase potřebují zabezpečit zábradlí na schodišti pro malé děti.

Děkujeme vám za každý příspěvek!

Více informací také na www.hk.caritas.cz, www.hb.charita.cz a www.daraneck.cz.

Jana Karasová s přispěním kolegů z regionálních Charit)

(AKTUALITY)

Jsmo držitelem značky spolehlivosti

Litomyšl: Farní charita Litomyšl je od února držitelem značky „Prověřená veřejně prospěšná organizace“. Značku spolehlivosti udělila nezávislá Rada pro hodnocení spolehlivosti při Asociaci veřejně prospěšných organizací ČR. Získání značky předchází důkladné hodnocení, které provádí zkušení experti na oblast řízení a financování neziskových organizací. V současné době se může touto značkou prokázat celkem 42 organizací.

Velmi nás těší, že se nám podařilo značku spolehlivosti získat. Je nejen zárukou toho, že je s obdrženými finančními či materiálními dary nakládáno smysluplně a hospodárně, ale také známkou toho, že naše Charita odvádí po všech stránkách kvalitní práci. Žlutočerné logo „Prověřená veřejně prospěšná organizace“ je oceněním všech našich zaměstnanců.

Díky členství v Asociaci veřejně prospěšných organizací budeme mít příležitost sdílet zkušenosti i získávat nové dovednosti, účastnit se vzdělávání, pravidelně pod dohledem nezávislých odborníků sledovat, co se nám v Charitě daří a na čem bychom měli dále pracovat. Více na www.litomysl.charita.cz.

Eva Čejková)

(Farní charita Litomyšl získala značku „Prověřená veřejně prospěšná organizace“. Gratulujeme! Foto: FCH Litomyšl

Jarní BENEFICE pro SASanku je za námi

Jičín: Oblastní charita Jičín ve spolupráci s Kulturním zařízením města Jičína a ZUŠ v Jičíně uspořádala ve čtvrtek 21. 3. v Masarykově divadle úspěšnou BENEFICI pro SASanku. Jejím cílem bylo zviditelnit Centrum SASanka v Jičíně a její další střediska.

V programu vystoupili žáci a orchestry ZUŠ. Kromě nádherné hudby a zpěvu zazněly v sále i emoce klientů, na které chtěly poukázat naše sociální pracovnice ze SASanky. O přestávce se poprvé promítal také krátký film o naší Charitě. V závěru převzal ředitel Oblastní charity Jičín David Rejlek dárkový šek v hodnotě 100 000 Kč od charitativní divize PRO BONO společnosti FILIPA a.s. Tyto peníze jsou určeny na kurz vzdělávání v oblasti první pomoci našich zaměstnanců z Charitní pečovatelské

(Ředitel jičínské Charity David Rejlek převzal dárkový šek od charitativní divize PRO BONO společnosti FILIPA a.s. na úspěšné jarní BENEFICI pro SASanku. Foto: OCH Jičín

služby a z Centra SASanky. Další část peněz půjde na Hippoterapii pro klienty DZR Rváčoff a na přímou pomoc rodinám, které se ocitly v tíživé situaci. Moc si vážíme dlouhodobé spolupráce a podpory od f. FILIPA a.s. Děkujeme.

Díky štědrosti návštěvníků se na dobrovolném vstupném vybralo neuvěřitelných 20 702 Kč. Moc všem děkujeme. Výtěžek je určen na přímou pomoc klientům a rodinám z Centra SASanky. Poděkování patří také ZUŠ Jičín za jejich hudebně pestrý program a KZMJ za prostory a organizaci. Více na www.jicin.charita.cz.

Renata Novotná)

Přijďte se seznámit s dobrovolnictvím

Litomyšl: Přemýšlíte o tom, jak smysluplně trávit volný čas? Chcete se dozvědět více o dobrovolnictví? Přijďte za námi v úterý 14. května do Klášterních zahrad, kde pořádáme Den dobrovolnictví. Seznámíte se s formami dobrovolnictví, které se v Litomyšli a okolí nabízí. Dobrovolníkem můžete být jen pár hodin v roce nebo třeba pravidelně. Děkujeme Pardubickému kraji, který dobrovolnictví podporuje a každý rok tuto akci pořádá.

V krásném prostředí Klášterních zahrad na studenty i veřejnost budou čekat dobrovolnická centra z celého kraje s rozmanitými aktivitami. Dozvíte se i o dobrovolnictví na farmách či v přírodě, proběhne také vzájemná výměna (neboli swap) rostlin a sazenic, které vám přebývají, ale udělají radost někomu jinému. Mládež bude mít příležitost objevit možnosti, které na ně díky programu Erasmus+ v zahraničí čekají. Nebudou chybět prezentační stánky o udržitelné módě, životním stylu, recyklaci, duševním zdraví nebo první pomoci.

Pro menší návštěvníky chystáme kreativní dílničky a koutek s deskovými hrami. Celou akci také obohatí hudební, pěvecká a taneční vystoupení. Bude to zkrátka den pro všechny generace. Více na www.litomysl.charita.cz.

Veronika Peterková)

Žluté kačky opět poplavou pro děti se zdravotním znevýhodněním

Kutná Hora: Středisko Na Sioně Oblastní charity Kutná Hora pořádá již 4. ročník benefičního závodu „Pošli kačku“. Uskuteční se 4. května od 14 do 16 hodin. Závod začíná u železničního mostu přes Vrchlici pod Vlašským dvorem. Z výtěžku plánujeme nakoupit pomůcky pro děti ze sociálně aktivizační služby, které bojují s autismem, ADHD a dalšími obtížemi. Záštitu nad akcí převzal starosta města Mgr. Lukáš Seifert (viz také rubrika Kalendář akcí).

(KALENDÁŘ AKCÍ

Kutná Hora

Pošli kačku

■ 4. 5. od 14 do 16 hod., u žel. mostu přes Vrchlici pod Vlašským dvorem. Středisko Na Sioně zve na benefiční závod s programem pro rodiče a děti. Z výtěžku budou pořízeny pomůcky pro děti s autismem a ADHD. Více na www.strediskonasione.cz. a poslikacku.cz.

Litomyšl

Den dobrovolnictví

■ 14. 5. od 9 do 16:30 hod., Klášterní zahrady. Prezentace a aktivity dobrovolnických center z celého kraje, hudební a taneční vystoupení, pro děti dílničky a deskové hry. Více na www.litomysl.charita.cz.

Cerekvice nad Loučnou

Sportovní den pomoci pro Nikolku

■ 8. 6. od 13 hod., Sportovní areál. Přijďte si zasportovat a podpořit vážně nemocnou Nikolku. Na programu je 1. Běh pro Nikolku a 2. Turnaj ve volejbale. Trasa pro rodinu vhodná i pro kočárky, trasu 5 km lze zdat během či chůzí. Doprovodný program – kapela Impolite, tombola, soutěže a zábava pro děti, prodej výrobků klientů z Chotovic, mažoretky z Pusté Kamenice, požární sport hasičů z Cerekvice, Sdružení přátel vodících psů z Pardubic a občerstvení.

Pořádá Oblastní charita Nové Hradky. Výtěžek bude věnován na rehabilitace a speciální auto pro 9letou Nikolku, která po operaci nádoru na mozku ochrnula na levou část těla. Více na www.novehrady.charita.cz.

Jičín

Den pro rodinu

■ 16. 6. od 10 do 18 hod., Zámecký park. Jičínská Charita vás zve na den plný zábavy a poučení pro celou rodinu. Představí se vám subjekty a instituce v oblasti rodinné politiky ve městě a okolí. Více na www.jicin.charita.cz.

Pokud nás chcete podpořit a závodu se zúčastnit, můžete si od 4. dubna zakoupit startovní číslo žluté kačky v e-shopu na poslikacku.cz. Na tomto webu najdete i aktuální info k závodu. Cena jedné kačky je 50 Kč. Koupit kačku bude možné i na startu závodu. Na majitele nejrychlejších kaček čekají zajímavé odměny, které připravujeme ve spolupráci s našimi sponzory.

V případě hezkého počasí se můžete těšit na bohatý doprovodný program, který se bude odehrávat u Středových pekáren. Pro děti se chystá hudební vystoupení. Dále pro ně budou připraveny tvořivé dílničky, malování na obličej nebo sportovní koutek. Přijďte si s námi užít pěkné odpoledne!

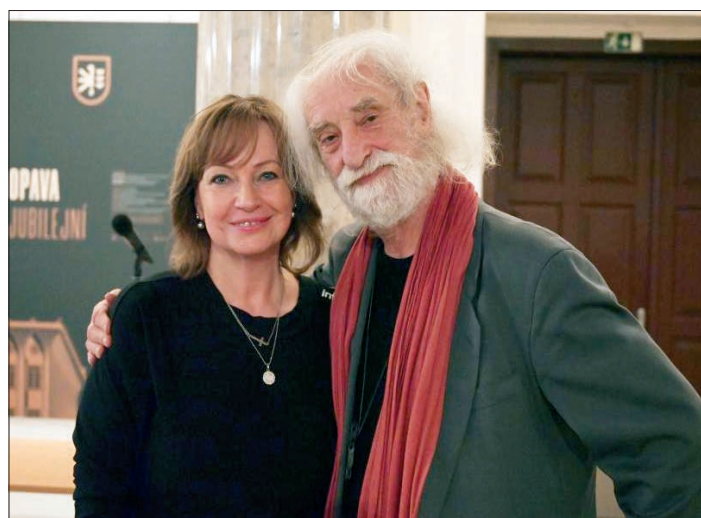
Michaela Jandejsková)

Pracovnice hospice získala čestné uznání ve fotosoutěži „Můj svět“

Červený Kostelec/Opava: V úterý 12. března v prostorách Slezského zemského muzea převzala čestné uznání poroty Hana Richter, pracovnice Hospice Anežky České Oblastní charity Červený Kostelec, za svůj snímek „Hledání ztraceného času.“ Oceněná fotografie byla zaslána do soutěže „Můj svět“ pořádané Charitou Opava pro pracovníky a klienty charitních organizací. Foto zobrazuje pacienta v pokročilé fázi nevyléčitelného onemocnění, který v důsledku své pokračující nemoci přestal rozpoznávat osoby ve svém okolí. Na snímku je ve společnosti své dcery, se kterou se v průběhu dne vlivem nemoci setkával a poznával stále znovu, vždy jako by to bylo poprvé.

Cílem soutěže je ukázat každodenní život a práci zaměstnanců, dobrovolníků i klientů Charit napříč Českou republikou. Ze zasláných snímků byly odbornou porotou vybrány ty nejlepší do putovní výstavy. Více na www.ochck.cz.

Michal Klemm)

(Paní Hana Richter z Hospice Anežky České převzala čestné uznání poroty za své foto „Hledání ztraceného času.“ Na snímku s patronem soutěže fotografem Jindřichem Štreitem. Foto: OCH Červený Kostelec

II. ROČNÍK

CHARITNÍ POUŤ DO KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE V CHRASTI U CHRUDIMI

neděle 9.6.2024 | 13:00 – 17:00
VSTUP VOLNÝ

Program:

13:00 – 14:00 setkání poutníků na farní zahradě | Náměstí 2, Chrást

14:00 – 15:00 mše svatá v kostele Nejsvětější Trojice

15:30 – 17:00 komentovaná prohlídka kostela
občerstvení a doprovodný program pro děti

Mši svatou za doprovodu varhan bude celebrovat generální vikář královéhradecké diecéze Mons. Jan Paseka. Na závěr zazní píseň Ave Maria v podání operní pěvkyně Noemy Erba.

Dobrovolnické centrum Oblastní charity Chrudim pro Vás ve farní zahradě zajistí bohaté občerstvení a doprovodný program. Těšit se můžete na skákací hrad a soutěže pro děti.

Přijměte upřímné pozvání na setkání podporovatelů Charity a lidí dobré vůle.

Kdy?
sobota 18.5.2024

**DIECÉZNÍ SETKÁNÍ
DĚTÍ**

Láska je především modlitba ...
Antoine de Saint-Exupéry

Téma?
Modlitba

Kde?
Hradec Králové